

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 39.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1894

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ τῶν κομιτάτων τῶν κατόχων ἑλλήν. χρεωγράφων διάσπασις εἶνε πλέον γεγονός τετελεσμένον, ἢδη μάλιστα συνελθόντων ἐν Παρισίοις μόνον τῶν Γάλλων, οἵτινες καὶ ἐπεδοκίμασαν τὴν στάσιν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπικαλέσωνται τὴν διπλωματικὴν ἐπέμβασιν τῆς κυβερνήτης τῆς Δημοκρατίας. — Ὅποιας ὑποδοχῆς θὰ τύχη τοιαύτη αἰτησις παρὰ τῆ γαλλικῆ κυβερνήσει, ἥτις, δι' ἐπισήμου αὐτῆς ἀντιπροσώπου μελετήσασα ἢδη τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ κ. Ροῦ, ἐπείδθη ὅτι ἀδύνατον αὐτῇ ἀποβαίνει νὰ παράσχη τοῖς πιστωταῖς αὐτῆς πλεονα ἐκείνων, ὅσα παρέσχεν ἢδη ὁ κ. Τρικοῦπης, εἶναι πρόδηλον. — Ἐν τούτοις ἐπίκειται καὶ ἡ τῶν Ἑγγύων ἐν Λονδίῳ συνέλευσις, ἥτις γενικῶς ἐλπίζεται ὅτι θ' ἀποδεχθῆ τὴν ἐν Ἀθήναις διομολογηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν καὶ τῆς ἑλλήν. κυβερνήσεως μονομερῆ σύμβασιν, εἰς ἣν πιθανώτατα ἀναγκασθῆσονται ἐπὶ τέλος νὰ προσχωρήσωσι καὶ οἱ ἄλλοι, κινδυνεύοντες ἄλλως νὰ λάβωσι μόνον τὰ 30 %, τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς 10δεκεμβρίου ὁρισθέντα.

Ὁ κ. Στόιλωφ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνά τὰς ἐπαρχίας τῆς ἡγεμονίας ἐκλογικὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ κ. Πέτρωφ περιοδεῖαν, μετέβη καὶ εἰς Βάρναν· αὐτόθι δὲ προέβη εἰς ἀξίας λόγου δηλώσεις περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ὑπ' αὐτὸν κυβερνήσεως. — Αἱ δηλώσεις αὗται — πιστεύομεν δὲ ὅτι δὲν εἶνε ἀπλοῦν ἐκλογικὸν δέλεαρ πρὸς ἄγρευσιν ὡς οἶόν τε πλειόνων ψήφων κατὰ τὰς ἐπικειμένους βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὰς πραγματικὰς βάσεις τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος αὐτοῦ — ἀποδεικνύουσι τὸν βούλγαρον πρωθυπουργὸν ἄν-

δρα κατανοοῦντα οὐ μόνον τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐπιβάλλοντα αὐτῷ ἐν τῷ λόγῳ ἄκραν εὐλάβειαν πρὸς τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ὁμόρων ἢ γειτόνων κρατῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀληθὲς συμφέρον τῆς πατρίδος αὐτοῦ, διὰ μετριοπαθοῦς μόνον καὶ νομοταγοῦς πολιτικῆς δυναμένης νὰ ἐλπίζῃ τὴν πλήρη ἀνάκτησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εὐνοίας. — Πράγματι δὲ ὁ κ. Στόιλωφ, βάσιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς ὑπ' αὐτὸν κυβερνήσεως θέμενος τὸν εὐλακρινῆ σεβασμὸν τῶν δικαιωμάτων τῶν γειτόνων κρατῶν, ἅτινα μόνον οὕτως, ὡς εὐλόγως εἶπε, θὰ ἐσέβοντο ἐν τῷ μέρει τὰ τῆς Βουλγαρίας δικαιώματα, διαγράφει ἐαυτῷ πρόγραμμα, ὅπερ πλεῖστα ἐξωτερικὰ τε καὶ ἐσωτερικὰ ἀγαθὰ ἐπαγγέλλεται τῇ Βουλγαρίᾳ. — Ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ ἐπαγγέλλεται αὐτῇ, διότι ἡ ἡγεμονία καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτῆς ἔχει ἐμπορικὰ συμφέροντα ἢ συμφέροντα ἐντῆ ἀλλοδαπῇ ἐγκατεστημένων Βουλγάρων, ἅτινα φυσικῶς τόσῳ καλλίτερον θὰ ἐξυπηρετῶνται, ὅσῳ εὐλακρινεστέρῃ εὐλάβεια ἐπιδεικνύεται ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν κρατῶν, ἐν οἷς ὑπάρχουσι τὰ προμνησθέντα βουλγαρικὰ συμφέροντα, ὅσῳ νομοταγέστερον ἡ κυβερνήσις αὐτῆ προσφέρεται ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς πρὸς τὰ κράτη, πρὸς τὰ ὁποῖα εἴτε ὑποτελείας εἴτε ἄλλοι δεσμοὶ συνάπτουσι τὴν ἡγεμονίαν. — Τῆς ἀληθείας ταύτης ἡμεῖς ὄλωσ τὸ πεδὸν σύστημα· σκαιότατα δὲ πρὸς τὰ πλησίον μικρὰ τε καὶ μεγάλα κράτη προσφερόμενον, μόνον τὴν δυσμένειαν αὐτῶν ἐκαλλιέργει, ἐξ ἧς βεβαίως οὐδὲν ἀγαθὸν ἡ ἡγεμονία ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ. — Ὡς πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἡ Βουλγαρία δύναται νὰ προσδοκᾷ ἐκ τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος, ὅπερ ὁ πρωθυπουργὸς αὐτῆς ἀνέπτυξεν ἐν Βάρνῃ, ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκ τούτου δυναμένην νὰ προκύψῃ εὐμενῆ πρὸς τὴν πολιτείαν στάσιν τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ βιουσῶν ἀλλοεθνῶν κοινοτήτων, αἵτινες, βλέπουσαι τὴν πολιτείαν εὐλαδῶς φερομένην πρὸς τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν δικαιώματα εἴτε ὡς πρὸς αὐτὰς ἀμέσως εἴτε ὡς πρὸς τὰς κυβερ-

νήσεις τῶν ἐθνῶν, οἷς ἀνήκουσι, δὲν δύνανται ἀλλ' ἢ νὰ συντελῶσι πλειότερον ἔτι εἰς τὴν ἀπερίσπαστον διεξαγωγὴν τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου διὰ τῆς νομοταγεστέρας αὐτῶν πολιτικῆς καὶ τῆς ἐκλογικῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς αὐτῶν ὑποστηρίξεως. — Ὁ κ. Σταμπούλωφ καὶ ἐν τούτῳ πλημμελῶς ἐπολιτεύετο, τούτου δὲ ἔνεκα ἀείποτε εἶχεν ἀντιπολιτευόμενα τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ καὶ ὅπωςδῆποτε πράγματα αὐτῷ παρέχοντα πάντα τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ οἰκοῦντα ξένα ἔθνη. — Ἡ τοῦ κ. Στοίλωφ πολιτικὴ, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος δηλώσεων αὐτοῦ, ὁρεῖται ἐπὶ ἀντιθέτων ὅλως ἀρχῶν, διὸ καὶ εὐλόγως δύναται νὰ ἐλπίζῃ καὶ ἀντίθετα ἀποτελέσματα· μόνον τοῦτο πρέπει νὰ εὐχνηθῶμεν αὐτῷ, ὅπως ἐκ τοῦ ἐπικειμένου ἐκλογικοῦ ἀγῶνος ἐξέλθῃ μετὰ κοινοβουλευτικῶν δυνάμεων ἰκανῶν νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτῷ τὴν διαχείρισιν τῆς ἀρχῆς ὅσον ἀπαιτεῖται μακρᾶν.

Τὰ ἐν Σερβίᾳ πράγματα διατελοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ μετεώρῳ σημείῳ, λειτουργοῦντος μὲν τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Νικολάεβιτς ὑπουργείου, ἀναγκαζομένου δὲ δι' ἀορίστων καὶ διφοροῦμένων ἐκφράσεων ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰ θυλλοῦμενα περὶ ὑποβιβρωσκουσῆς αὐτὸ κρίσεως. — Οὐχ' ἦντον μεταξὺ προβαίνει, τὸ τέγμα ἤδη ἐγγίζουσα, ἢ ἐκπόνησις τοῦ νέου συντάγματος, δι' οὗ λέγεται ὅτι κρατύνεται μὲν ἡ βασιλικὴ ἰσχὺς διὰ τῆς ἰδρύσεως δύο νομοθετικῶν Σωμάτων, ὧν πιθάνωτάτα τὸ ἕτερον θ' ἀπορρῆθῃ κατὰ μέγα ἢ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἢ καὶ τελείως, ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ βασιλέως, ὡς καὶ δι' ἄλλων ἰσῶς διατάξεων, καταλυοῦσῶν τὴν ὑπερβολικὴν δύναμιν, ἣν τέως τὰ κρατοῦντα τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἠδύναντο ν' ἀσκήσωσιν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Στέμματος, περιορουῦνται δὲ καὶ αἱ ἐλευθερίαι τοῦ λαοῦ, ᾧ τινι, φαίνεται, καταλείπεται ἡ συγκρότησις τοῦ ἑτέρου Σώματος. — Ὁ νέος οὗτος χάρτης ὑποβληθήσεται εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ κοινοβουλευτικὴν κύρωσιν τῆς Σκουψίνας κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα. — Πρὸ τούτου μελετᾶται νέα εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀποδημία τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, κατὰ δεπτέμβριον ξενισθησομένου ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βερολίνου. — Ὡς πρὸς τὸν βασιλοπάτορα, οὗτος ἐν συνενταύξει, ἣν ἐχορήγησε πρὸς συντάκτην εὐρωπαϊκῆς ἐφημερίδος, διέψευθεν ἐντόνως τὰς ἀποδιδόμενας αὐτῷ φιλοδόξους βουλάς, διαβιβαίωσας ὅτι ὁ μόνος αὐτοῦ πόθος εἶνε νὰ διανύσῃ τὸν βίον ἡσύχως ἐν Νύσῃ, βλέπων τὸν υἱὸν αὐτοῦ εὐτυχῶς ἀνάσσοντα καὶ οὐδαμῶς ἀναμεινυόμενος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἣν ἤδη, ἀνδρωθεὶς πλέον, δύναται νὰ διεξάγῃ ἀνευ ξένων εἰσηγήσεων. — Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ διαβεβαιώσεις αὗται θὰ τηρηθῶσι πιστότερον ἢ ὅτι αἱ περὶ μὴ ἐπαινόδου εἰς τὸ σερβικὸν ἔδαφος ἐπίσημοι ὑποσχέσεις.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρίᾳ διὰ τοῦ εἰθισμένου λόγου ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς παρούσης κοινοβουλευτικῆς συνόδου. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐλθῶμεν ἐπ' αὐτὸν τὸν βασιλικὸν λόγον, ἀνάγκη δύο λέξεων περὶ αὐτῆς τῆς συνόδου. — Ρητέον ἐν πρώτοις ὅτι ἡ τῶν φιλελευθέρων κυβερνήσις οὐδεμίαν τῶν σπουδαίων αὐτῆς περὶ φιλελευθερωτέρων μεταρρυθμίσεων ὑποσχέσεων ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ, καὶ αὐτῆς τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἐπιψηφισθείσης ἱρλαν-

δικῆς αὐτονομίας παραμενούσης ἐκκρεμοῦς μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων ἀπόρριψιν τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ περὶ τῶν ἐν Ἱρλανδίᾳ γαιομισθωτῶν νόμου μήπω πραγματωθέντος διὰ τὴν πρὸς αὐτόνομίαν συμπεριφορὰν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Σώματος. — Τοῦτο βεβαίως, καίτοι ἐξ ὑπατιότητος ἄλλων συμβαίνει, δὲν ἐνισχύει μεγάλως τὸ γόπτρον τῆς μερίδος, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς τοῦ κ. Γλάδστονος. Καὶ δὲν προήχθη μὲν μέχρι τοῦ ἄκρου ὁ κίνδυνος, δὲ ἠπειλῆσε τὴν διαδεξαμένην τὸν σεβαστὸν πολιτευτικὴν κυβερνήσιν Ρόσμπερης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν στάσιν τῆς ἑτέρας τῶν Ἱρλανδικῶν μερίδων, τὸ ὑπουργεῖον δὲ ἠδυνήθη ὅπωςδῆποτε νὰ ζήσει, κατὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἐκφρασιν τοῦ κ. Κρίστιν, ἀλλὰ βεβαίως οὐδὲ νὰ ἰσχυρισθῆ δύναται ὅτι ἐκράτνε τοῦλάχιστον τὴν κοινὴν πεποιθήσιν ὅτι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ὁ λόρδος Ρόσμπερη ἐπιδιώκει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦπρογράμματος τῆς μερίδος, ἥτις ἀνήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν πρωθυπουργίαν. — Τούτου ἔνεκα, ἐνῶ μεγάλην προξενεῖ παρὰ τῇ μεγίστῃ μοίρᾳ τοῦ βρετανικοῦ δημοσίου ἀγανάκτησιν ἢ τῶν λόρδων ἀντιδραστικὴ πολιτικὴ, ἐνῶ πανταχόθεν σχεδὸν διατυποῦται ἡ εὐχὴ καὶ ἐκδηλοῦται ἡ ἐπιθυμία πρὸς κατάλυσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνησικυρίας, ᾧ καταχρωμένη ἢ τῶν λόρδων Βουλὴ ἐξουδετεροῖ πάσαν φιλελεύθερον νομοθετικὴν ἐργασίαν τῶν γυνθίων τοῦ βρετανικοῦ λαοῦ ἀντιπροσώπων, ἢ κυβερνήσις πρὸς πάσας μὲν τὰς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ γενόμενας αὐτῇ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπερωτήσεις ἀπεκρίθη διὰ γενικῶν καὶ ἀορίστων ἐκφράσεων, δηλώσασα μόνον ὅτι τὸ πρᾶγμα ζωηρῶς ἐπασχολεῖ αὐτὴν, ἐν δὲ τῷ ἐξ οὗ ὠρμήθημεν βασιλικῷ λόγῳ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἰσηγάγε σχετικὴν φράσιν, ὅπερ βεβαίως δὲν συντελεῖ εἰς κατεύνασιν τῶν ἀνθυσχιδῶν, ἄς περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ βασιλείου καταστάσεως αἰσθάνονται οἱ διαβλέποντες τὸν ὑποτιφόντα καὶ θάττον ἢ βράδιον ἐκραγησόμενον κατὰ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ τούτου Σώματος κοινωνικοπολιτὸν σάλον. — Ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ κράτους πράγματα, ὁ βασιλικὸς λόγος ἐκφράζει λύπην ἐπὶ τοῖς ἀφρικανικοῖς καὶ ἀσιατικοῖς ζητήμασιν, ἅτινα προεκάλεσαν διαφωνίας Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας· δηλῶν ὅμως ὅτι καὶ ἤρξαντο φιλικαὶ πρὸς τὴν Δημοκρατίαν διαπραγματεύσεις, εὐελπιστεῖ περὶ τῆς ταχείας συνεννοήσεως. — Τοῦτο πᾶς πιστεύει. Ἐν τοῖς εἰρημένοις ζητήμασιν ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ, καίτερ μέγιστα εἰς τὴν ἐκρηξίν αὐτῶν συντελέσασα διὰ τῆς ὑπερβολικῆς φιλαυτίας, ὡς καὶ τῆς ὀλίγης πρὸς τὰ διεθνή δίκαια καὶ τὰς ὑψιστάμενας συμβάσεις εὐλαθείας, ἥτις χαρακτηρίζει αὐτὴν, μετὰ τοσαύτης διαλλακτικότητος προσφέρεται, ἄφ' οὗτου κυρίως εἶδεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀνεχθῶσι σιωπηλῶς τὰς πράξεις αὐτῆς, ὥστε ἐπανειλημμένως ἔδειξεν ὅτι εἶνε διατεθειμένη πάθῃ θυσιά ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκτράχυνσιν τῶν σχέσεων τοῦ βασιλείου πρὸς ὅποιανδήποτε, μάλιστα μεγάλην, εὐρωπαϊκὴν Δύναμιν.

ΑΙΤΒΗΡΤ ΓΗΥΜΒ

Η ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΣΑΚΩΝΩΝ.*

Β'.

23. Καρακοβοϋνι, ἐκ τοῦ Κορακοβοϋνι.
24. Κοίλασο. Τσακ. Τσιάσε, κοιλάς παρὰ τὸ Λεωνίδιον (Děffner Ἄρχ. 9) εἶναι ἀρχαῖον κατὰ τε τὴν ρίζαν (Κοιλο-Grasberger 200) καὶ κατὰ τὴν κατάληξιν (-ασος).
25. Κουβελάς, ὁ, τσακ. Κιουβέα, θέσις παρὰ τὴν πεδιάδα τοῦ Λεωνιδίου, ἐνθα εὗρονται πολλοὶ λάκκοι (Děffner) ἐκ τοῦ τσακωνικοῦ κιουβέλε = κύβελον, ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ νεοελληνικὸν κουβέλι (Κοραῖς Δ' 247). Τὸ ὄνομα Κουβέλα ἢ κούβελοσ δὲν εἶναι σπάνιον (Τριφυλλία, Εὐβοία κ. ἄ).
26. Κουνιάλια, τά, θέσις παρὰ τὴν Βασκίαν (Δέφφνερ)· ἡ λέξις ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει μετὰ τῆς σλαβικῆς ὀνοματοθεσίας Κουνινά. Ἡ ρωμανικὴ κατάληξις -άλε ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ὑποθέσωμεν καὶ ἀνάλογον ρίζαν· ἡ λέξις ἐπομένως ἴσως ἐκ τοῦ λατ. cuneus = σφῆν (κούνεος, Στράδων).
27. Κουτσοϋμπης. Ὑψωμα παρὰ τὸ Πραστὸν (Δέφφνερ) = ἄ. ἐλλ. κοσύμβη. πρβλ. Δεβίλ σ. 52.
28. Κρὺο Νέρι, ἀκρωτήριον μετὰξὺ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ Τυροῦ (Δέφφνερ) πρβλ. Κρουνέριον Ἀκαρνανίας καὶ ἄλ.
29. Λαγοβοϋνι, ὄρος (Λίνκ Μορέας Β' 499) λέξις ἑλληνικὴ.
30. Λάκκος, τσακωνιστὶ ἄκο, τμήμα τῆς ἀκτῆς παρὰ τὸ Λεωνίδιον (Δέφφνερ)· λέξις ἑλληνικὴ, πρβλ. καὶ ἀρχαίας ἑλληνικὰς ὀνοματοθεσίας παρὰ Grasberger (203).
31. Λενίδι, Κυριώτερα πόλις τῆς Τσακωνίας, ἐπιθίμως Λεωνίδιον, τσακωνιστὶ ὁ Ἅγιε Λήδι (Δέφφνερ Ἄρχ. 17), καὶ ὁ κάτοικος Ἁγιελιδιώτης (ἐνθ. ἀ. 169). Ἡ πόλις ὀνομάσθη ἐκ τινος Ἁγίου Λεωνίδου (πρβλ. Δεβίλ σ. 12). Ἡ ἀρχαιοτάτη μνεία τῆς πόλεως ἀπαντᾷ ἐν χρυσοβουλλῷ τοῦ 1293 (ἰδ. Byz. Zschr Β' 74). Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ Φαλμεράγερ θεωρεῖ τὴν λέξιν ταύτην κατὰ τε τὴν ρίζαν καὶ τὴν μορφήν σλαβικὴν.
32. Λεοῦσι, παρὰ τὸ Πραστὸν (Δέφφνερ) ὑποκοριστικὸν τοῦ Λεοῦσα = Ἐλεοῦσα (Ἐλεοῦσα Μονή συννηθέστερον).
33. Λουκοῦς, μονὴ ἐν τοῖς βορείοις μεθορίοις τῆς Τσακωνίας. Ὁ Δέφφνερ (Ἄρχ. 179) συσχετίζει τὸν Λουκοῦν μετὰ τῆς Ἁγ. Λουκίας· ἐν τούτοις ὀρθότερα εἶναι ἡ τοῦ Ross ἐτυμολογία ἐκ τοῦ Λύκω. πρβλ. τὴν ἀρχαίαν ὀνοματοθεσίαν Λυκῶ.
34. Λυμπιάδα = ἄ. ἐλλ. Γλυμπία, Κουρτίου

Πελοπ. Β' 303 (πρβλ. καὶ Bursian Geogr v. Griechenland Β' 135).

35. Τὰ (κ ἄ τ ω) Λουρία, θέσις παρὰ τὸν Ἁγίον Ἀνδρέαν· ἡ λέξις Λουρι εἶναι ὄνομα θέσεως νεοελληνικὸν συχνάκις ἀπαντῶν.

36. Μάκρη. Μακρὰ κλιτύς ὄρους (Δέφφνερ, Ἄρχ. 9). ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου (νεοελ. μακρὸς καὶ μακρῦς), ἥτις ἐν τούτοις καταδεικνυσιν ἴσως τὴν ἀρχαιότητα τῆς λέξεως· πρβλ. καὶ ἀρχ. ἐλλ. Μάκρις, ὄνομα ὅπερ ἀπαντᾷ συχνάκις διὰ τὰς ἐπιμηκτεσ ἐχούσας σχῆμα νήσου (Grasberger 59).

37. Μαλεβό, Οὕτω καλεῖται σήμερον ὁ Πάρον, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ Μονὴ Μαλεβί (Δεβίλ, Δέφφνερ) ἢ Μαλεβᾶ (Χωρ, π.). Ὁ Φαλμεράγερ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ ἀποφαίνεται ὅτι «ἡ λέξις εἶναι καθαρῶς σλαβικὴ», πολλοὶ δὲ συνετάχθησαν τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, μηδὲν περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως μεριμνῶντες· καὶ ἔχει μὲν ἡ κατάληξις σλαβικὴν ἀπὸ κλησιν, δὲν εἶναι ὅμως καθ' ὄλοκληρίαν τοιαύτη, διότι θ' ἀπντῶμεν μᾶλλον κατάληξιν -οβοῦ ἢ -αδᾶ. Ἄλλως δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς συσχετίζεται ἡ λέξις μετὰ τοῦ σλαβικοῦ μάλ = μικρὸς (Miklosich Β' 335) λίαν· παράδοξον εἶναι τὸ νὰ ὀνομάζηται ὄρος μέγα διὰ τοῦ ἐπιθέτου «μικρὸς»· φυσικώτερον εἶναι νὰ συσχετισώμεν τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τῆς ἀλβανικῆς λέξεως μάλ = ὄρος, βουνόν, ἀπορῶ δὲ πῶς οὐδεὶς ἀπεφάνθη τούτῳ! Περὶ τοῦ μάλ πρβλ. G. Meyer Alb. Wb. καὶ Alb. Stud. Γ' 78. Τοῖς γνώστοις τῆς Ἀλβανικῆς καταλείπω τὴν ἐρμηνείαν τῆς καταλήξεως. Ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ τύπου μάλβα (Hasdeu bei G. Meyer), ἐξάγεται, ὡς λέγεται, ἡ λέξις· ἐν τούτοις ὁ Meyer τολεμεῖ τὸν τύπον. Ὅπως ποτ' ἂν ἡ τὸ ὄνομα Μαλεβό δὲν εἶναι σλαβικόν, ἐνῶ ὑπὲρ τῆς ἀλβανικῆς ἐτυμολογίας συνηγορεῖ καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Ἀρτεμισιον καὶ ἔτερα, κορυφὴ τοῦ Ταυγέτου φέρουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι καὶ τὰ τρία ταῦτα σημαῖντο ἐν ἐδάφει, ἐν ᾗ ἄλλοτε ὀμιλεῖτο ἡ Ἀλβανικὴ, ἢ παρὰ τὰ μεθόρια τούτου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἐθνογραφικοῦ χάρτου τοῦ Φιλιπῶνος. Τὸ τσακωνικὸν Μαλεβὸν ἀπετέλει ἄλλοτε τὸ μεθόριον τοῦ τσακωνικοῦ καὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Ἄν τὸ ὄνομα εἶναι ἀλβανικόν, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀρχαιότερον τοῦ 14ου αἰῶνος· οὐδεμίαν πρὸς τοῦτο ἀντιλέγουσαν γνώμην γινώσκω.

38. Μαρθέας, ὁ (τσακ. Μαρσιάς). Θέσις παρὰ τὸ Λεωνίδιον, οὕτω κληθεῖσα ἕνεκα τοῦ αὐτόθι ἀφθόνως φυομένου μαράθρου (τσακ. μάραθε), Δέφφνερ Ἄρχ. 184.

39. Μαυρίλα, ἡ, ὄρος· ἡ λέξις ἀπαντᾷ ὡσαύτως καὶ ὡς ὄνομα θέσεως παρὰ τὴν Σπάρτην. Μαυρίλα ὡν ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἐπ. Φθιώτιδος· κατὰ τὴν ρίζαν ἡ λέξις εἶναι ἑλληνικὴ· περὶ δὲ τῆς καταλήξεως πρβλ. Χατζιδάκη Byz. Zschr Β' 270.

40. Μέλανα (τσακ. Μέανα)· ἡ λέξις δύναται νὰ εἶναι ἑλληνικὴ (πρβλ. Μέλανες, ἐν Νάξῳ)· ἐν τούτοις καὶ σλαβικὴ τῆς λέξεως προέλευσις κατὰ

*) Ἰδε ἀρθ. 38, σελ. 755—759.

1) Εἶδον κατόπιν ὅτι ὁ Φιλιπῶν ἐξέφρασε τὴν αὐτὴν γνώμην.

τὴν ρίζαν καὶ τὴν κατάληξιν δὲν ἀποκλείεται· παρὰ βλ. τὸ σλαβικὸν μελ (= θέσις ἀβαθής), ἐξ οὗ Μελάνε, Μελάνη, Μέλινο Miklosich Β' ἀρ. 343).

41. Μισόνασο(ς), θέσις ἐπὶ ὄρους, Β. τοῦ Λεωνιδίου. Ἄξια σημαίσεως εἶναι ἢ μετὰ τῆς λέξεως Μεθώνασος συσχετίσις (Δέφφνερ Ἄρχ. 185). πρβλ. ἔνεκα τοῦ ἰ μετὰ τοῦ ἀρχ. ἐλλ. Μεθώνη καὶ Μνηώνη.

42. Μουστός, ἀλατουχον τέλιμα Β. τοῦ Ἄγ. Ἀνδρέου (Κουρτίου Πελοπ. Β' 374)· ἡ εἰκαδία τοῦ Ὀρνστάιν (Ausland 1887 σ. 631), ὅτι Μουστός = μεστός (ὁ μεστός λιμὴν ἢ ἔ. ἀ.) εἶναι μὲν ἐλαστική, ἀλλ' ὅμως ἀνεπαρκῆς ὡς πρὸς τὴν δικαιολογίαν τῆς προφορᾶς· ἢ τοῦ εἰς οὐ μετατροπῆ εἶναι μὲν δυνατὴ (πρβλ. Χατζιδάκη Einl. 105 f.), ἀλλ' ἡ Τσακωνικὴ κατέχει εἰσέτι τὸ ἀντιστοίχου ἀπίθετον μεστέ, ἐξ οὗ μεστούκχου = μεστόνω (πρβλ. Οἰκονόμ.) τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ὀρνστάιν ἀβεβαίαν ἂν καὶ μὴ ὄλως ἀδύνατον. Ὡσαύτως δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψει καὶ σλαβικὴν τῆς λέξεως ἐτυμολογίαν (ἐκ τοῦ σλαβ. μόστ. = γέφυρα κατὰ τὸν Miklosich Β' ἀρ. 358), ἀλλὰ μᾶλλον ἀρχαίαν ἐλληνικὴν, ὡς π. χ. ἐκ τοῦ Μύστος (νῆσος παρὰ τὴν τελευτῶδη ἀκτὴν τῆς Αἰτωλίας).

43. Ευλοπολιτεῖκα. ἐν τῷ δήμῳ Λεωνιδίου [Χωρ. π.] λέξις ἐλληνικὴ,

44. Ὀριόνοδα, ἴδ. Ρέοντα.

45. Ὀρθοκοστά, ναὸς καὶ μονὴ μετὰ Πραστοῦ καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου, παρὰ τῷ Λίνκ (Γ' 180) καλεῖται Ὀρθοκοστά, ἐν ἐπιγραφῇ δὲ τοῦ ἔτους 1425 Ἀρτοκοστά (ἢ) ἴδ. Δέφφνερ ἀρχ. 180, τοῦθ' ὅπερ εἶναι μετατροπὴ τῆς προφορᾶς τοῦ Ὀρθο. Ἡ λέξις εἶναι φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐλληνικὴ· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς σημασίας δὲν δύναμαι νὰ δώσω ἀκριβεστέραν ἐρμηνείαν.

46. Παλιόχωρα ἢ Παλαιόχωριον.

47. Παλιόμάντρι (ἢ), θέσις παρὰ τὸν Ἄγ. Ἀνδρέαν (Δέφφνερ)—μάνδρα, λέξις τῆς λαλουμένης ἐλληνικῆς.

48. Παλιόπολι (ἢ), θέσις παρὰ τὸν Ἄγ. Ἀνδρέαν, ἐνθα καὶ λείψανα ἀρχαίων τειχῶν (Δέφφνερ).

49. Πάπαινα (ἢ), θέσις παρὰ τὸν Ἄγιον Ἀνδρέαν (Δέφφνερ)· ἀνάλογοι ὀνοματοθεσίαι ἀπαντῶσι συχνάκις, ὡς π. χ. Παππαδά. Παππαδες, Παππαδάτες κτλ. Ἡ κατάληξις-αῖνα εἶναι βεβαίως ἢ αὐτὴ μετὰ τοῦ συνήθους ἀνδρονυμικοῦ πρβλ. Παυλαινα=σύζυγος τοῦ Παύλου, Λιάκαινα, Κώσταινα κτλ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐκ τοῦ παππάς σχηματίζεται παππαδιά. Ὡσαύτως δὲν εἶναι σπανία καὶ ἡ ὀνομασία θέσεώς τινος ἐκ τοῦ ἰδιοκτίτου (θέσις ἐνταῦθα εἶναι ἢ σύζυγος ἱερέως).

50. Παρὰπόρια (τά), θέσις ἐν τῇ πεδιάδι Λεωνιδίου, σημαίνει «τὸ κείμενον ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ» (Δέφφνερ ἀρχ. 172).

51. Πεζιά, μικρὸν τέλιμα παρὰ τὸ Λεωνίδιον, ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐλλ. πηλός (τσακ. πηλὲ) Δέφφνερ 179.

52. Πεζιάνι (τὸ) ἢ Μπεζάνι, θέσις παρὰ τὴν (ἀλλοτε) μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἤτοι ἐπὶ τῶν βορείων μεθούρων τῆς Τσακωνίας. (Ἐπειδὴ ἢ κατὰ

λήξις φαίνεται σλαβικὴ (Miklosich Α' 95 ἀρ. 30) ἴσως δέον νὰ συσχετίσωμεν τὸ πεζ — ἢ μπεζ — μετὰ τοῦ σλαβικοῦ μπιζ=ἀκτὴ, κουφοξυλιά (Miklosich Β' ἀρ. 51).

53. Πισκοπή, ἐν τῇ πεδιάδι Λεωνιδίου (Δέφφνερ). Ἐπισκοπή, (σκοπιὰ) συνήθως ὀνοματοθεσία, λέξις βεβαίως ἀρχ. ἐλλ. (πρβλ. Grasperger 35. 192)· ἢ σημερινὴ τῆς λέξεως σημασία εἶναι διάφορος.

54. Πλατάνα, παρὰ τὸν Ἄγ. Ἀνδρέαν. Πλάτανος, Πλατανάκιον· ἐκ τῆς πλατάνου ὀνομασθησαν πολλαὶ θέσεις ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νεᾷ ἐποχῇ.

55. Πολιτεῖκα ἐν τῷ δήμῳ Λεωνιδίου· ἡ λέξις πολίτα = πολίτης διατηρεῖται ἐν τῇ τσακωνικῇ, ἴδ. Οἰκονόμ.

Πραγματευτή, (Πραγματευτής, Φίλιψων).

57. Πραστός, Πρωτεύουσα τῆς Τσακωνίας, καλουμένη οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος (Defner Urk.), κατὰ τὸν Λίνκ (Μωρέας Γ' 500) εἶναι παραφθορὰ τοῦ Πρασιαῖ (a corruption of Präsise), τοῦθ' ὅπερ προκαλεῖ ἐνδοιασμούς τραγματικούς τε καὶ γλωσσικούς. Παρὰ τῷ Φραντζῆ (15ος αἰὼν) σ. 159, τὸ χωρίον ὀνομάζεται Προάστειον. Θέσις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀπαντᾷ καὶ ἐν Μαίνα. Ἀκατανόητος ὅμως εἶναι πῶς ὁ Φαλμεράγερ (α. α. Ο, 65) διαβλέπει ἐν τῇ λέξει ταύτῃ ὄνομα σλαβικόν. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἡ μετατροπὴ τοῦ Προάστειον εἰς Πραστό(ς) παρουσιάζει δυσχερείας τινάς. Μᾶτοι ἄρα τὸ Πραστό(ς) ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ Πραστεῖο (ἢ Πράστειο) ὡς μεγεθυντικόν· πρβλ. Καστροί(ον) — Καστρος κ. ἄ. Χατζιδάκη Einl. 363.

58. Πρέγασος (τσακ. Πρέγασε) Δέφφνερ. Βεβαίως εἶναι ἀρχ. ἐλλ. ὀνοματοθεσία. πρβλ. τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου ἀττικοῦ δήμου Περγασή.

59. Προδάτεας. ἐν τῇ Παλιόχωρα, νομὴ λίαν ἐπιζητούμενη, ἐκ τοῦ πρόδατον (Δέφφνερ Ἄρχ. 178).

60. Ρέοντας, ἀρχαία θέσις, ἀναφερομένη ἰδίᾳ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα (Deville σ. 2. 133.) Τὸ ὄνομα συνδέεται πρὸς τὴν ἀρχαίαν θέσιν ὑπὸ τὴν μορφήν Ὀριόνοδα. Παρὰ τῷ Λίνκ (Πελ. 339) ἀναφέρεται τὰ Ρέοντα. Τὸ ὄνομα προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ οὕτω καλουμένου ὑψώματος ἀναβρῦσοι πολλαὶ ὠραῖαι πηγαί. Παρὰ τὸ ὑψωμα κεῖται ἡ μονὴ Ρεοντινοῦ (Χωρ. π.) ἢ Ρονδίνου (Λίνκ Γ' 505).

61. Ρουσσιαῖς, οἱ, παρὰ τὸν Ἄγ. Ἀνδρέαν· ἡ λέξις σημαίνει ἐρυθρὸν ἔδαφος (Δέφφνερ Ἄρχ. 169) πρβλ. Λατιν. russus, ἔλ. ρούσιος. Ρούσι(ον) ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαντινείας.

62. Σαβδατάκι — ἀκρωτήριον.

63. Σαπουνακέϊκα, ἐν τῷ δήμῳ Λεωνιδίου, ἐξ ὀνόματος προσώπου;

64. Σάρωμα, μονὴ (Λίνκ Γ' 502) δυσκόλως φαίνεται συγγενὲς τῷ σάρωμα.

65. Σερνιάλι (τὸ), ὑψωμα μετὰ τὴν Τυροῦ καὶ Μελάνας· ἡ λέξις κατὰ τὴν κατάληξιν εἶναι Λατινικὴ ἢ ἰταλικὴ (Δέφφνερ 169).

66. Σεβετίλα, ὄρος (Φαλμεράγερ α. α. Ο. σ. 65 Savella) ἴσως ἐκ τοῦ σλαβικοῦ σβετλ=φῶς (Miklosich B' Ἀρ. 644) (;). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ Φαλμεράγερ ὀρθῶς ὑπέθεσε τὸ ὄνομα σλαβικόν.

67. Σιουβάλα ἢ Σιοβάλα, μικρὸν τελαματῶδες ἴζημα, παρὰ τὴν Βασκίαν· ὅμοιον εὑρίθεται καὶ μεταξὺ Δελφῶν καὶ Ἀράχωβας. Ὡς ὄνομα θέσεως ἦν ἐν χροίσει ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Εὐσταθίου, παράγοντος τοῦτο ἐκ τοῦ συμβολῆ (ὑδάτων) πρὸς καὶ Δεῦνερ 178. Κατὰ τὸν Δεῦνερ ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ πολωνικοῦ szynar = φυτὸν τῶν τελαματῶν. Κατ' ἐμὲ τοῦτο ἀμφίβολον.

68. Σίτανα (χωρ. π.) Σίτανας (Φραντζῆς σ. 159). Ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ Φαλμεράγερ (65) καὶ τοῦ Φιλίππιδος (α. α. Ο 38.) θεωρεῖται σλαβικῆ· κατὰ τὸν Deville ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ σίτος, ἐνεκα τῶν ἐν αὐτῷ ἀγρῶν σίτου. Ἐνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ὡς παραγόμενον ἐκ τοῦ σλαβικοῦ σέτιγε = σπορά· ὁ Μικλοζιχ (B' Ἀρ. 577) παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ σλαβικοῦ σίτ = κάλαμος. Ἡ κατάληξις συνηγορεῖ ὑπὲρ σλαβικῆς τῆς λέξεως παραγωγῆς, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἡ λέξις ἀνδρωνυμικόν, ὡς τὸ Πάπαινα (Ἀρ. 49).

69. Σοχά (ἡ), μικρὰ κοιλάς μεταξὺ Βασκίας καὶ Παλαιχωράς (Δεῦνερ)· ἡ αὐτὴ ὀνοματοθεσία ἀπαντᾷ καὶ ἐν Λακωνίᾳ (ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου). Ἡ τοῦ Μικλοζιχ (B' Ἀρ. 599) ἐτυμολογία ἐκ τοῦ σόχα = γάβδος, πάσσαλος, δὲν μοι φαίνεται ὄλως βεβαία.

70. Σίντζα (καὶ Σίτζα, Σύντσια), μονὴ παρὰ τὸ Λεωνίδιον, ἐκ τοῦ σλαβικοῦ σένο = χόρτον καὶ λειμῶν· πρὸς. Σένικα καὶ ἄλ. (Miklosich B' Ἀρ. 571).

71. Σά (Scha) καὶ Σάλα ἐν τῇ διαλέκτῳ τῆς Καστανίτσας (τὸ σ δασέως ὡς τὸ γερμανικὸν sch)· ὄνομα ὑψηλοῦ καὶ ἀποκρήνου βράχου· οὐδεμίαν ἔχει σχεδὸν πρὸς τὸ σκάλ-μπ, ὡς φησιν ὁ Δεῦνερ (σ. 9) ἀλλ' εἶναι ἀνάλογον τῇ λέξει Σκάλα, συχνάκις ἀπαντῶσα ὀνοματοθεσία, διπλῶν ἐχούσα τὴν παραγωγὴν, ἥτοι ἐκ τοῦ σκάλα, ὅταν πρόκειται περὶ παραλίου πόλεως, ἐχούσης λιμένα, ἢ ἐκ τοῦ σλαβ. σκάλα = λίθος, βράχος (Miklosich B' Ἀρ. 578), πρὸς. σάλα = σκόπελος ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἥτοι ὕφαλος (Τζέτζης χιλ. 152 καὶ Miklosich Slav. El. im Ngr.

72. Σοπόρι, ἥτοι ἔσω πόρος, ὁδὸς ἐλικοειδῆς ἀπὸ Βασκίας εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λεωνιδίου (Δεῦνερ. Ἀρ. 9).

73. Τρίκερα, ἀκρωτήριο πρὸς τὰ Τρίκερα, νησίδα παρὰ τὴν Ὑδραν καὶ Τρίκερα τῆς ἐπαρχίας Βόλου· ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ τρίκερος=ὁ τρίκα κεράτα ἔχων.

74. Τυρὸς, τσακ. Τερὸ (Δεῦνερ) Δερὸ (κατὰ Δίνκ), βεβαίως τὸ ὄνομα εἶναι τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντιῷ ἀναφερομένου λακωνικῶς Τυρῶ (πρὸς. Bursian Geogr. B' 137).

75. Φοῦσκα (καὶ Χοῦσκα), θεῖσις παρὰ τὴν μονὴν Ὁρθόκοσταν (Δεῦνερ)· περὶ τοῦ Φοῦσκα καὶ ἄλ. ὁμ. ἀρχ. ἐλλ. ὀνοματοθεσιῶν ἴδε Grasberger 118.

76. Φυλλιτσία, θεῖσις παρὰ τὸ Πραστὸν, οὕτω

κληθεῖσα ἐκ τοῦ (Δεῦνερ 185) φυλλικη τσακ. φυλλίσις, ἥτις ἀποτελεῖ αὐτόθι κυκνῶς λόχμας.

77. Χατζαλιόυ παρὰ τὸ Λεωνίδιον, «οὕτω κληθεῖσα ἐξ ἀγροτικοῦ ναῖσκου τῆς Παναγίας Χατζαριλιού» (Δεῦνερ 184). πρὸς. Χατζαλιόυ ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ πρὸς ἄλλα ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης σχηματισθέντα ὀνόματα θέσεων, ὡς Χατζαλάγας (παρὰ τὴν Μονεμβασίαν), Χατζηλάφ (Θεσσαλία) κτλ. ἐκ τοῦ τουρκ. Χατζῆς = προσκυνητής.

70. Χερρονήσι, βραχώδης λόφος παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Μουστοῦ (Κουρτίου Πελοπ. B' 374)· ὁ ἄλλως συνήθως νεοελληνικὸς τύπος Χερρονήσι καταδεικνυσὶν ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἀρχαιοτάτη.

Ἐκ τῶν ὀνοματοθεσιῶν, αἰτίνας παράγονται ἐξ ὀνομάτων ἁγίων σημειωτέον τὰ: Ἅγιος Ἄνδρέας (πόλις καὶ ποταμὸς) Ἅγιος Βασίλειος, ἀκρωτήριο, Ἅγιος Δημήτριος, Ἅγιος Νικόλαος, Παρασκευῆ (ναὸς) Ἅγιος Ταξιάρχης, ταῦτά ὅμως δὲν σχετίζονται πρὸς τὸ ζήτημα ἡμῶν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅμως τὸ

79. Βρασιά = ἀρχ. λακ. Βρασιαί, ὅπερ διετηρήθη μέχρι τοῦ 13ου αἰῶνος (κατὰ Krause α. α. θ. 83. 303).

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ὁ κ. Collignon ἀνέλυσε τὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὑπὸ τοῦ κ. Homolle, διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλ. ἀρχαιολ. σχολῆς, διαβιβασθεῖσαν ἐκθεσιν περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν, συγχρόνως δὲ ὑπέβαλεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Homolle σειρὰν ἑκατὸν φωτογραφικῶν ἀπεικονισμάτων, εἰς τὴν ἐκθεσιν ἐπισυννηθέντων καὶ πικριστῶντων τὰ κυριώτατα τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἅτινα ἀνευρέθησαν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ μαρτίου τοῦ 1894. Αἱ ἀνασκαφαὶ διενεργήθησαν ἐν τρισὶ τόποις, ἧτοι ἐν τῷ χώρῳ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν λεγόμενον, ἥτοι ἐν τῷ νοτίῳ τοῦ ἱεροῦ χώρου τμήματι. Τὰς ἐργασίας διήθυσεν αὐτός ὁ κ. Homolle μετὰ τῶν κ. κ. Κονδέρ, μηχανικοῦ, Μπουργκέ καὶ Περόριζέ, μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς. Ὡς ἀρχιτέκτων δὲ εἰργάσθη ὁ κ. Τουμαζο. Τὰ τῆς ἀναλύσεως ταύτης καταχωρίζομεν ὧδε:

Τὸ ἄνω ἀνάχωμα, ἐφ' οὗ ἀνηγείρετο καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπεκαλύφθη δι' ἐκχωματώσεως, ἐν τούτῳ δ' εὐρέθησαν τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν χωματῶν οἱ ὑπόγειοι διόδωροι, οἵτινες ἀπετέλουν εἶδος δικτύου ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ κτιρίου μέχρι τοῦ ἐτέρου· ἀλλ' ἡ παντελής ἔλλειψις λει-

ψάνων ἔργων γλυπτικῆς, προερχομένων ἐκ τοῦ ἀετώματος καὶ τῶν μετοπῶν, καὶ ἡ σπάνις τμημάτων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ἡ τοῦ ναοῦ καταστροφή ἦν πλήρης. Πρὸς ἀνασύστασιν τοῦ ὀριστικῆς αὐτοῦ σχεδιαγράμματος δέον νὰ ἀναμείνωμεν, λέγει ὁ κ. Ὠμόλ, τὸ τέλος τῶν ἐκχωματιστικῶν ἐργασιῶν. Παρὰ τὸ κτίριον καὶ ἐπὶ διαφόρων σημείων τοῦ ἀνωτέρου ἀναχώματος ἀνευρέθησαν ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφαί, πρὸς δὲ καὶ βάσεις οἰκοδομημάτων μετὰ ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Γέλωνος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πολλὰ ψηφίσματα, ἀποσπάσματα αὐτοκρατορικῶν ἐπιστολῶν καὶ λογαριασμοὶ τοῦ ἱεροῦ διὰ τὰ μετὰ τὸ 346 ἔτη.

Αἱ εἰς τὴν κατωτέραν ἐπιφάνειαν ἐξήκολουθησάσιν ἀνασκαφαὶ μεταξὺ τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἡ τοπογραφία ἅπαντος τούτου τοῦ τμήματος τοῦ ναοῦ εἶναι σήμερον σαφεστάτη, ἡ δὲ Ἱερά ὁδὸς ἀπεκαλύφθη καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν μετὰ τῶν κατὰ μῆκος αὐτῆς οἰκοδομημάτων. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατ' ἀρχὰς μὲν βαίνει μεταξὺ τῶν βάσεων τῶν μνημείων, ἔνθα εὐρίσκοντο οἱ θησαυροὶ τῶν Ἀργείων, καὶ τῶν θησαυρῶν τῶν Σικυωνίων καὶ τῶν Σιφνίων, κήμπει ἀποτόμως πρὸ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων καὶ φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀναχώματος τοῦ ναοῦ, εἴτε δὲ τρέπεται πρὸς Δυσμᾶς. Φωτογραφικὰ ἀπεικονίσματα περιστῶσι τὰς διαφορὰς τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ ἀπόψεως.

Τὸ κύριον τῶν ἀνασκαφῶν ἐνδιαφέρον ἔγκειται ἐν τῇ ἀνακαλύψει πλουσίαις σειρᾶς ἀναγλύφων, προερχομένων ἐκ τῶν τριῶν θησαυρῶν, τοῦ τῶν Ἀθηναίων,

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ ζήτημα τῆς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης εὐρήται ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ αἱ ἐκθέσεις τῶν πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰς Χάλκην μεταβάντων ἀρχιτεκτόνων, ὧν ἡ πλειοψηφία ἀπεφάνετο ὑπὲρ τῆς κατεδαφίσεως. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἀποδεξαμένη καὶ ἡ Ἱερά σύνοδος διέταξε τὴν κατεδαφίσιν, ἣτις καὶ ἤρξατο ἤδη. Ἀλλὰ τὸ μέγα ζήτημα τῆς παραλυσίας ἢ διαλύσεως τῆς σχολῆς ἀφίθη αὐθις καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξακολουθεῖ ἐμμένουσα ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς, ἀποφάσει ἐσπευσμένη ὁμολογουμένως. Δὲν φαίνεται δὲ καὶ δικαιολογούσα πῶς τὴν ἀπόφασιν εἰς ἣν ἐμμένει, παρέρχεται δὲ ὁ καιρὸς.

Παρῆλθεν ἡ δεκάτη πέμπτη αὐγούστου καὶ ἤρξαντο τινὲς τῶν οἰκογενειῶν ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπερ μόλις ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπανελάθεν τὴν πρὸ τῶν σεισμῶν κίνησιν αὐ-

ἀποκαλυφθέντος ἤδη κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1893, τοῦ τῶν Σιφνίων καὶ τοῦ τῶν Σικυωνίων, ἐσχάτως ἀποκαλυφθέντων, ὡς καὶ τοῦ τῶν Βωιωτῶν. Αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνακαλυφθεῖσαι μετόπαι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων συμπληροῦνται διὰ σπουδαίων τμημάτων, ἅτινα ἐπιτρέπουσι τὴν ἀνασύστασιν τοῦ μύθου τοῦ Ἡρακλέους. Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην προστίθεται ἡ παράστασις τῶν ἄθλων τοῦ Θησέως, σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν νέα, οὕτω δὲ σχηματίζεται ἡ πλήρης ἔγγλυφος διακόσμησις τῶν δύο κυρίων προσώπων. Ἔτεροι μετόπαι ἐπιτρέπουσι τὴν διαθεβαίωσιν, ὅτι καὶ αἱ πλευραὶ ἦσαν κεκοσμημέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν ταύταις περισταται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ Γηρυονηὶς καὶ μάχη τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ σειρὰ περιέργων μαχῶν. Πολλὰ τῶν εὐρημάτων τούτων εἶναι σπανίαις ὠριότητος. Ἡ τὸν Θησέα ὁμιλοῦντα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς περιστῶσα μετόπη ἀποτελεῖ ἔργον σπανίας κομψότητος· αἱ δὲ περιστῶσαι τὸν Θησέα παλαιόντα μετὰ τοῦ Μινωταύρου καὶ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα τὸν λέοντα τῆς Νεμεᾶς συνενουοῦσι μετὰ ρυθμοῦ περιέργου ζωηρότητος τὸ λεπτόν καὶ νευρῶδες τοῦ ἀττικῆς ὕφους τῆς ἐκτελέσεως. Ἄν εἰς τὰς ἀνεπάρκους ἢ ἠκρωτηριασμένους μετόπας προσθέσωμεν τὰς δύο ἐφίππους Ἀμαζόνων, αἵτινες ἐπέστερον τὰ ἀκρότερα, ἢ διακόσμησις τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀθηναίων εἶναι πλήρης. Πρὸς τούτοις ἀνευρέθη καὶ ἀπαρχαίλλος συλλογὴ ἀναγλύφων, ἀκριβῶς κεχρονολογημένων, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 480 — 470 χρονολογικῆν ἐκείνην περίοδον, καθ' ἣν ἀναπτύσσεται ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ρώμῃ ἡ νεανικότης τῆς ἀττικῆς τέχνης, χειραφετηθείσης ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ἀρχαϊσμοῦ πεδῶν.

τοῦ. Ὁ κῆπος τῶν Μνηματακίων εἶνε τὸ κοινὸν ἐντευκτήριον καὶ καθ' ἐλάχιστην ἐσπέραν ἐν αὐτῷ γίνεται συγκέντρωσις χαρισέσων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων. Πλὴν τοῦ κήπου τὸν κόσμον συγκεντροῦ τὸ θέατρον τῆς Ὀμονοίας, ἐν ᾧ ὁ μελοδραματικὸς θιάσος τοῦ κ. Franzini ἐκτελεῖ διάφορα μελοδραματικά. Καὶ οὕτω διέρχονται τὸν καιρὸν αὐτῶν οἱ ἐν Σταυροδρόμῳ.

* *

Τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ Zola ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Les trois Villes—Lourdes* μεγάλως ἀπησχόλησε τὸν φιλολογικὸν κόσμον, ἐκρίθη ὅμως οὐχὶ εὐνοϊκῶς ὑπὸ τῶν κριτικῶν, ἰδίᾳ ὡς ἀνεπαρκῆς περιγραφὰς ἐνέχον, ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ricard ἐδημοσίευσε ἐπιστολὴν ἰαν πρὸς τὸν Zola διατριβὴν περὶ τῆς Ἀληθοῦς Βερναδέττης, ἣτοι τῆς κόρης ἣτινι ἡ θαυματουργὸς ἐνεφανίσθη Παναγία τῆς Λούρδης, ἀντικρούων τὰ περὶ αὐτῆς ἐν τῷ μυθιστορηματικῷ διατυπούμενα. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἀφιέρωσεν ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τῷ Πάπῃ, ὅστις διὰ τοῦ καρδινάλιου Pambolla οὐ μόνον ἐπεδοκίμασε τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει ἐξεδήλωσε καὶ εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις κατέστεψε τὸν συγγραφέα. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ καὶ νῦν τὴν ὑποψηφιότητα αὐτοῦ θείας ἐν τῇ ἔδρῃ τοῦ ἄρτι θα-

Αἱ ἐκ πορίνου λίθου μετόπκι τοῦ θησαυροῦ τῶν Σικυωνίων φέρουσιν εἰσέτι τὸν ἀρχαῖσμὸν τοῦ ἔκτου αἰῶνος, ἔχουσι τὸ ἀκατέργαστον καὶ τὴν ἀπελῆ ἀλεξιότητα, ἧτις περιτηρεῖτο κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον. Αἱ εἰκονιζόμεναι σκηναὶ εἶναι εἰλημμέναι ἐκ τοῦ μύθου τῶν Διοσκούρων καὶ ἐκ τοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μία τῶν μετοπῶν τούτων, σχεδὸν ἀνέπαφος οὔσα, περιστᾶ τὸν Ἰδαντα καὶ τοὺς Διοσκούρους, βχιδίζοντας ἐν γραμμῇ, φέροντας δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν δίστομον λόγχην καὶ ἐπανάγοντας τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐκ Μισηνίας κλαπέντων. Ἐν αὐτοῖς ὑπάρχουσι πολυτιμότετοι πληροφόριαι πρὸς μελέτην τῆς ἀρχαίας πελοποννησιακῆς τέχνης.

Ὁ Ἡρόδοτος χαρακτηρίζει τὸν θησαυρὸν τῶν Σικυωνίων ὡς ἕνα τῶν ὀρασιότατων ἐκ τῶν ἐν Δελφοῖς· ἡ ἀνγκάλυψις λοιπὸν τοῦ ἀρχαίου τούτου μνημείου ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνην ἀρχαιολογικὸν γεγονός. Ὁ ἐν τῇ λήξει αὐτοῦ εὑρισκόμενος τότε ἀρχαῖσμος οὐδὲν τελειότερον τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τοῦ μνημείου τούτου διακόσμου παρήγαγεν ἄλλ' ἰδίως τὸ ἀέτωμα καὶ ἡ ζωφόρος ἀποτελοῦσι σύνολον ἐγγύλων παραστάσεων μοναδικῶν διὰ τὴν περίοδον τοῦ τέλους τοῦ στ' καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ε' αἰῶνος. Αἱ παραστάσεις τῆς ζωφόρου, ἐχούσης ὕψος 6 ἡ ἑκκτοστομέτρων, διατηροῦσιν εἰσέτι τὰ ἔχνη τῶν χρωμάτων, ἀποτελοῦσι δὲ μακρὰν σειρὰν διανεμομένην ἐπὶ τῶν τεσσάρων τοῦ μνημείου πλευρῶν, μετὰ μεγίστης τῶν περισταμένων ἀντικειμένων ποικιλίας. Ἐκ τῆς νοτιᾶς πλευρᾶς βλέπει τις παρελάσεις ἀρχμάτων καὶ ἵππεων καὶ σκηνῆν ἀπχωγῆς, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ὑπαινιγμὸν τοῦ τρωικοῦ μύθου.

Εἰς τὴν πλευρὰν ταύτην δέον νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν οἱ προηγουμένως εὑρεθέντες ἵππεις καὶ τὸ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν Δελφῶν διατηρούμενον τέθριππον ἄρμα· τὰ τμήματα ταῦτα δὲν ἀνήκον. ὡς κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύθη, εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς Δ. διακρίνεται ἡ σκηνὴ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκ τῆς Α. πλευρᾶς ὑπάρχουσιν ὀκτὼ μέτρα ζωοφόρου, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἡ Γιγαντομαχία, ἀποτελουμένη κατὰ τὰς αὐτὰς ἀρχὰς, καθ' ἧς αἱ σκηναὶ τῶν γραφῶν τῶν ἀγγείων τοῦ στ' αἰῶνος, διακρινομένη ὁμῶς διὰ τῆς τῶν κινήσεων ποικιλίας καὶ τῆς ἐν τῇ ἐκτελέσει λεπτότητος, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτὴν ἀριστούργημα τοῦ λήγοντος ἀρχαῖσμου. Ἡ πρὸς Α. ζωφόρος, ἧς τὸ ἀντικείμενον εἶναι ὡς καὶ τὸ τῆς νοτίας εἰλημμένον ἐκ τοῦ τρωικοῦ μύθου, περιστᾶ δεξιῶθεν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα περὶ τὸ σῶμα νεκροῦ πολεμιστοῦ. Πηραιτέρω οἱ θεοὶ, καθήμενοι καὶ συνδιαλεγόμενοι, φαίνονται μετὰ περιεργείας παρακολουθῶντες τὰς περιπετείας τοῦ ἀγῶνος. Νέον τμήμα τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὴν ἀριστερὰν τῆς παραστάσεως ἄκρην, περιστᾶ ὁμιλον πέντε θεῶν, ἐν συμμετρίᾳ πρὸς τὴν πρώτην. Ἐν τούτῳ εἰκονίζεται ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἀπόλλων, στρέφον τὴν κεφαλὴν, ὅπως μειδιᾷσθαι προσβλέπων τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἧτις ἐγγίζει τὸν ἀνθερωνααυτοῦ δι' ἀφελοῦς χειρονομίας· τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως ταύτης εἶναι θελκτικόν, ἡ δὲ ἐκτελέσις αὐτῆς λεπτοτάτη. Οὕτως ἡ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ζωφόρον τοῦ Παρθενῶνος ἀναλογία εἶναι στενωτέρα, ὁ δὲ τῶν Σικυωνίων θησαυρὸς παρέχει ἡμῖν τὸ προ-

νότος ἀκαδημαϊκοῦ ποιητοῦ Leconte de Lisle αἴθις θὰ ἐκμηθευσθῆ καὶ δὲν θὰ καταλεχθῆ ἐν τοῖς ἀθανάτοις.

Ὁ διαπρεπὴς μεταφραστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους Barthélemy-Saint-Hilaire, πρεσβύτερος κατὰ τρεῖς μῆνας τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συναδέλφου ἐν τῇ κολλεγίῳ καὶ φίλου Φερδινάνδου Lesseps εἰσῆλθε τῇ 7/19 αὐγούστου εἰς τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἡ ὕγια αὐτοῦ μικρὴν παθοῦσα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους τοσοῦτον καλῶς ἀποκατέστη ὥστε νῦν ἀποπαρατοῦ τὴν βιογραφίαν τοῦ μεγάλου γάλλου φιλοσόφου Victor Cousin, βιογραφίαν ἐκ τριῶν τόμων, ἧτις ἐκδόθησεται κατὰ τὴν προσεχῆ Νοέμβριον.

Ἡ Γερμανία, καθὰ ἀνχινώσκωμεν ἐν τῇ Revue Scientifique τῶν Παρισίων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῶν πανεπιστημίων αὐτῆς ταῖς γυναῖξί. Τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο τὸ πανεπιστήμιον τῆς Αἰδελβέργης. Τούτου ἕνεκα ἰδρύθησαν τέσσαρα γυμνάσια τῶν κορασίων ἐντὸς δύο ἐτῶν, εἶνε δὲ ταῦτα τὰ τοῦ Βερολίνου, τῆς Καρλορῦης, τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Μονάχου. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἕτερα γυμνάσια κορασίων θὰ ἰδρυθῶσιν ἐντὸς

βραχείως χρόνου. Οὕτως ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ μέση γυναικεία παιδείσις ἐξισούται τῇ τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἄλλου δὲ πρὸς τοὺς ἀνδράσιν ἐπιστήμοσι παρασκευάζονται καὶ γυναῖκες τοιαῦται. Εὐτυχῶς ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν συμβαίνει παρ' ἡμῖν, μολοντὶ τὰ ἀνώτερα παρθενωγωγεῖα ἡμῶν παρέχουσιν ἰσοβάθμιον παιδείσιν πρὸς τὴν τῶν γυμνασίων, διότι ἄλλως ἤδη τῶν ἐπιστιμόνων θεωρουμένων πολλῶν καὶ ἀνοφελῶν, τί θὰ ἐγένετο ἂν εἰς τὰς ἐπιστήμας ἐπίσης ἐπρέποντο αἱ γυναῖκες καὶ κατακλύζον τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν;

Ἐν Ἀμερικῇ ὑφίσταται εἰταιρεία κατὰ τοῦ φιλήματος. Τῆς εἰταιρείας ταύτης τὴν δόξαν ἐξήλευσε τὸ γραφεῖον τῆς ὑγιείας τῆς Orange ἐν New-Jersey, ὅπερ ἔγνω νὰ ἀπευθῆνη τοῖς ἐνδιαφερομένοις ἐγκύκλιον «ὕποχρεοῦσαν πάντα ν' ἀποφεύγη ὅσον ἐνεστὶ τὴν συνίθειαν τοῦ φιλήματος, τῆς ἐπαφῆς τῶν χειλέων οὕσης ἐξόχως προσφόρου πρὸς μετάδοσιν τοῦ μολύσματος». Ἡ Revue Scientifique, ἧτις ἀναγράφει ταῦτα, ἐπάγεται ὅτι, κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν παθητικῶν φιλημάτων, ἡπροφύλαξις τοῦλάχιστον πρέπει νὰ γίνηται προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων, τῶν συνίθων, αἵτινα δύνανται νὰ ἀρθῶσι. Βεβαίως τὸ ἔγκριτον παρισιανὸν περιοδικὸν ἂν ἐνεθυμεῖτο καὶ τὸ *Philé* τοῦ κ. Ψυχάρη, ὅπερ δοθὲν ἐν Ἀθήναις ἠκούσθη καὶ ἐν Παρισίῳ θὰ συνίστα θερμοῦς καὶ τὴν ἀποφυγὴν αὐτοῦ ὡς μολυσματικῆς.

σχεδιάσμα, οὕτως εἶπεν τοῦ συμπλέγματος τῶν θεῶν, οἵτινες ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Φειδίου παρίστανται εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων. Ἡ γλυπτικὴ διακόσμησις τοῦ θησαυροῦ περιλαμβάνει πρὸς τούτοις ἄετώμα ρυθμοῦ ξηροτέρου, πρῶτων τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα διακρισθέντων τὸν δελφικὸν τρόπον ἐνώπιον τῆς Ἀθηνᾶς, ἀποπειρωμένης γὰρ εἰρηνεύουσα αὐτοῦς. Τὰς δύο τοῦ ἀετώματος πτέρυγας κατέχουσι πρᾶστασις ἄλλων θεῶν καὶ ἵππων. Πληρεστέρα μελέτη τοῦ μνημείου θὰ καταστήσῃ δυνατὸν τὸν καθορισμὸν τῆς σχολῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν αἱ γλυφαὶ αὗται, αἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἰωνικὴν παράδοσιν.

Σημειωτέον πρὸς τούτοις καὶ ἄλλας ἀνεκαλύψεις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν θησαυρῶν. Τοιοῦται εἶναι: Ἀπόλλων ἀρχαῖκος ἐκ μαρμαροῦ μεγάλων διαστάσεων, βῆσις ἀγγλικῆς κεκοσμημένη δι' ἀναγλύφων ἐν εἴδει δωρικοῦ κιονοκράνου, νέα τμήματα ἀρχαῖκων κερυκτίδων, αἵτινες βεβαίως ἐκόσμου βῆμα, ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια, ἐν οἷς καὶ ἀγαλμα τοῦ τύπου τοῦ Δουροφόρου. Ἀνευρέθησαν ἐπίσης αἱ δύο ἐξέδραι τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἀργείων καὶ ἡ βῆσις τοῦ τροπαίου τοῦ Αὐσάνδρου. Ὁ θησαυρὸς τῶν Βιωτῶν παρέσχε πολλὰς ἐπιγραφάς, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ τῶν Ἀθηναίων ἀνεκαλύφθησαν ἐπιγραφαὶ, ψηφίσματα δελφικά, κατὰλογοὶ τῶν Ἀθηναίων, τῶν εἰς Δελφοὺς πρὸς τέλει τῶν Πυθίων ἀποσταλόντων, καὶ δύο νέα μουσικὰ ἀποσπάσματα, ὧν τὸ ἐν περιλαμβάνει πλείονας τῶν 20 στίχων. Προσθετέον ὅτι ὁ κ. Κούβ κατάρθρωσε γὰρ ἀνεκαλύψῃ ὅτι εἰς καὶ ὁ αὐ-

τὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων, αἵτινες φέρουσι καὶ τὰ φθογγόσημα· οὕτως ὁ συγγραφεὺς τῶν ὕμνων τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν εἶναι πλέον ἄγνωστος, διότι εἶναι, κατὰ τὸν Κούβ, ὁ Ἀθηναῖος ποιητὴς Κλέοχρος υἱὸς τοῦ Βίωνος.

Τοιοῦται ἐν συντόμῳ αἱ τῶν τελευταίων μηνῶν ἀρχαιολογικαὶ ἀνεκαλύψεις, καθιερούσαι ὀριστικώτατα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν διὰ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγλύφων παραστάσεων, ἀνανεουσῶν τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὴν δικαίαν περιέργειαν τῶν ἀρχαιοφίλων καὶ ἀμείβουσαι ἐπαξίως τοὺς ἀγῶνας τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων».)

N. M.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας τοῦ κόσμου, ὁ Excelsior, ἀνεκαλύθη τῇ 18) 30 ἰουνίου ἐν τοῖς μεταλλείοις τοῦ Zagers fontein (ἀποικία τοῦ Cap) ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Edward Jorgansen εἶνε λίθος τῶν ὄρειωτάτων, ἐξετιμήθη δὲ ἀπὸ 25 ἑκατομ. φράγκων. Ὁ ἀδάμας οὗτος ἐκ σοῦ τύπου ἔνθα ἀνεκαλύφθη μετηνέχθη εἰς Cap ἐξ οὗ τεθεῖς ἐν πολεμικῷ σκάφει μετακομίσθη εἰς Λονδῖνον καὶ κατετέθη ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Τραπεζῇ.

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ συγγράμματι Westmister Review ἐδημοσιεύθη ἄρθρον δι' οὗ ὁ ὑπηρετικὸς χαρακτὴρ τοῦ κυνὸς καὶ ὑπὸ νέαν μορφήν διατυποῦται. Ὁ γράφων διαχωρίζεται ὅτι ὁ μέλλον νὰ νυμφευθῇ μετὰ νεαρῆς κόρης δέον καλῶς νὰ ἐξετάσῃ πῶς φέρεται αὕτη πρὸς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς καὶ φίλους, μὴ παραλείπων ἅμα νὰ ἐρευνήσῃ καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῆς ἀπέναντι τῶν ζώων. Ὁρθῶς λέγεται, παρατηρεῖ ὁ ἀρθρογράφος, ὅτι τὸ ἀπαρέσκον τοῖς παισὶ καὶ τοῖς κυσὶν ἄτομον δὲν εἶνε καλόν. Τὸ ἐνστικτὸν τῶν κυνῶν σπανίως ἀπατᾷ αὐτοὺς, πᾶσα δὲ ἀντιπάθεια ἐκδηλουμένη ὑπ' αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἥττον σημεῖον κινδύνου. Τοιαύτη ἡ ἰδέα τοῦ ἀρθρογράφου τῆς Westmister Review.

Ὅσοι θέλουσι δύνανται νὰ λάβωσι αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, ἀναζητοῦντες κύνας περὶ τὴν μέλλουσαν σύζυγον αὐτῶν, κἂν μὴ ὑπάρχωσι φέροντες τοιοῦτους περὶ αὐτὴν ὡς ἄλλα ὄψρα, ἵνα μετὰ πάροδον χρόνου διαγνώσῃ τὰς διαθέσεις τῶν κυνῶν περὶ αὐτῆς. Νόστιμον πείραμα τῇ ἀληθείᾳ!

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἕνεκα τοῦ μίσους τῶν Ἀγγλων κατὰ τῶν Ρώσων, συμβαίνουσι παράδοξα πολλά. Τοιοῦτόν τι παράδοξον εἶνε ἡ δημοσιεύσις μεταφράσεως ὀρθῶν ρωσικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν ἀπὸ κρῆ μετὰ τοῖς ἐξῆς πρὸς τοὺς ἀγνωστας ἀγγελίας*. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον σειρῶς ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς προτίθεται νὰ προσενέγκῃ τῷ δημοσίῳ ὑπὸ φιλολογικὴν πίστην, στάσιν καὶ ἐνδιαφέρουσαν εἰκὼνα τοῦ νεωτέρου ρωσικοῦ βίου». Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου φέρεται τις J. Kostromitin. Κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν γάλλου κοιτικοῦ τοιοῦτος συγγραφεὺς οὐχ ὑπάρχει οὐδὲ τοιοῦτον ρωσικὸν μυθιστόρημα· καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα τὸ μυθιστόρημα ἐγράφη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀγγλικὴν τὸ ρωσικὸν κείμενον ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδέποτε ἐδημοσιεύθη.

O. A.

ποίει ἐκάστοτε τὴν ζωρὰν ἐντύπωσιν παρὰ τῆ ὀρχήστρα. Ἦτο ἀπόλυτος κυρία τῶν πράξεων αὐτῆς, ἀπέτινε δὲ συνήθως πᾶσαν ἀγορὰν αὐτῆς τὸ ταμεῖον, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σύζυγου, ὅστις οὐδέποτε ἐθεώρησε πρέπον τὸ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, οὐδὲ νὰ ἐπικρίνῃ τινὰ τῶν πράξεων αὐτῆς. Οὕτω καὶ αἱ παραλογώταται καὶ αἱ μᾶλλον φαντασιόπληκτοι δαπάναι ἄς αὕτη κατέβαλλεν ἀφειδῶς χάριν κοσμημάτων, διθροῶν καὶ τριχάπτων, παρήρχοντο ἀπαρατήρητοι τρόπον τινὰ ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ μόνον βλέπων αὐτὴν βασιλικῶς περιβεβλημένην, τῇ ἔλεγε συνήθως: «πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ ὠραῖον μαργαρίτινον περιδαιριὸν σου! πόσον σὲ καλλύνει!» διὰ δὲ τῶν λέξεων αὐτῶν ὑπενόει μᾶλλον: «πόσον εἶναι εὐτυχεῖς οἱ μαργαρίται ἀξιούμενοι νὰ περιβάλλωσι τὸν λαιμὸν σου! ὅποιαν λάμπην τοῖς προσδίδει ἡ αἴγλη τοῦ κάλλους σου!» Ταῦτα καὶ μόνον τῇ ἔλεγε, διότι ταῦτα καὶ μόνον ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς.

Οὐδέποτε ὅμως προσέφερε δῶρα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐπέδιδε δὲ συχνάκις τοιαῦτα πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Ἡ ἔξις αὕτη ἐμαρτύρει ἴσως τὴν διαφορὰν τῶν ὑπὸ τῆς καρδίας αὐτοῦ πρὸς ἑκατέραν τούτων ἐπιδαψιλευμένων συμπαθειῶν. Παρέχων εἰς ἐκείνην πᾶσαν ἐλευθερίαν ὅπως προμηθεύσῃ ἑαυτῇ μόνῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ἐσκέπτετο ἐπιμελῶς, ὁ πολυάσχολος νοῦς ὁ ἀπὸ τοσοῦτων ἀπεροφημένους φροντίδων πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ κοσμήματος ὅπερ ἐπὶ μᾶλλον θὰ εὐνέρεται τὴν προσήλπῃ κόρην. Ὅτε θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸν οἶκον φέρων ἐν τῷ θυλακίῳ κοσμηματοθυλακίον πλήρες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τῶν γενεθλίων ἢ τῆς ἀμφιστιριδος αὐτῆς, ἀπύλαυς ποθητοῦς ἀσπασμοῦς συγκινήσεως καὶ χαρᾶς, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἠρώτα ἀντὶ πόσης ὑλικῆς δαπάνης ἠγόραζεν. Ὁ πολυεργῆς ἀνὴρ τοῦ ὁποίου τὴν παρουσίαν τὰ διοικητικὰ συμβούλια ἐπεκελοῦντο, ἀλλὰ σπανίως αὐτῆς ἤξιοῦντο, διήρχετο πολλακίς τὸ ἀπόγευμα μετὰ τῆς Κικελίας τρέχων ἀνά τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα χάριν οἰαζομένης φαντασιοληξίας αὐτῆς, ἢν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἱκανοποιήσῃ τῷ ἐπέδαλλεν ἡ καρδία αὐτοῦ.

Ὅσονδῦναι κἂν ἦτο θυρμωδίατος ἡ σύζυγος αὐτοῦ, οὐδέποτε ὁ Δαβὶδ ἐπεθύμησε ν' ἀναχαίτῃσιν τὴν πρὸς τὰς βιωτικὰς τέψεις ζωρὰν αὐτῆς ῥοπήν, ἀλλ' ἐζήτει πολλακίς παρ' αὐτῆς ἄδειαν ὅπως ἐγκαταλείψων τὸ θέατρον, ἢ τὴν φαιδρὰν αἰθουσαν τῆς ἑορτῆς, ἐπανέλθῃ ἐπὶ τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ.

Ἐμπιστευομένου εἰς αὐτὴν ὁ τάλας, οὐδέποτε ἐπέψαυσε τὸν λογισμὸν του ἢ ἐλαχίστη ὑπόνοια, ἄφηνε φεύγων μετὰ βεβαιότητος ἀκράδαντου ἐκείνην μόνην, καίπερ τοσοῦτον ὠραίων καὶ ὑπὸ τόσων θαυμαστῶν πολιορκουμένην ὅπως φυλάξῃ αὐτὴ ἑαυτήν.

Ἐπὶ μικρὸν χρόνον δὲν ἐσφάλετο θαρρῶν, καθ' ὅτι ἡ Λουίζα ἠρκεῖτο εἰς μόνον τὸ λάμπει ἥρεμος δὲ καὶ κυρὰ διηρχετο μέσθ τῶν θαυμαστικῶν ἀνευφημιῶν, μηδὲ ἔτι ἔτι αὐτῶν πειραζομένην, ἐπομένως δὲ οὐχὶ ἐξ ἀρετῆς εἰς τὸ καθῆκον ἐμμένουσα. Ἀλαζονία τις καὶ ἐγκράτεια παγετώδης

προεφύλασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ψυχοφθόρων γοητειῶν, ἠδυνάτει δὲ νὰ ἐξοικειωθῇ μετὰ τῆς ιδέας τοῦ ἠθικοῦ ἐξευτελισμοῦ, διότι κυρία τῶν αὐτῆς ἐρώτων ἐθεώρησεν ἔτι ἄξιον ὅπως ὑποταγῇ εἰς αὐτὸν. Ἀλλ' ὅτε ἐφθασε τὸ τριακοστὸν καὶ τέταρτον αὐτῆς ἔτος ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς ἐγένετο ἦδη δεκατετραεῖς κορασίς, ὁ ἀνὴρ ὁ πεπρωμένος ὅπως κατανικήσῃ πᾶσαν ἀμυντικὴν δύναμιν τῆς παρουσίας αἴφνης μυραῖως πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῆς.

Τὸ πρῶτον συνήντησεν αὐτὸν κατὰ τὸν ἐγκαίνισμὸν οἰδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐν Οὐάζῃ κατασκευασθεῖσης χάριν ἐπιτοπίου χρήσεως. Ὁ Δαβὶδ διέμεινε μετὰ τῆς Λουίζης ἐν Νεβίλλη, ὅπου ἦλθον ὅπως διατρέψωσι τὸν ἰούλιον μῆνα, ὡς μέλος δὲ τοῦ Γενικοῦ συμβουλίου ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ πρὸς στιγμὴν τοῦ χειμῶντος, ὅπως παραστή εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἀτμύρου μεταφορικοῦ ὀχήματος τοῦτου, ὅπερ αὐτὸς διενήργησε χάριν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ.

Ἐντὸς τοῦ οἰδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὅστις ἐκοσμεῖτο διὰ σημαίων παρευρίσκοντο ὁ νομάρχης, ὁ διευθυντῆς βορείας τινὸς οἰδηροδρομικῆς γραμμῆς, δεκάς ἀγροβίων ἀρχοντίσκων περιοίκων, ἀντλιοποιοὶ τινες καὶ περὶ τοὺς ἑκατὸν χωρικοί.

Ἐπὶ τῆς ὀμνύσεως ταύτης τῆς μηδὲ ὅπως τὴν προσοχὴν ἐλκουσῆς ἐπλάνα ἡ Λουίζα ἀσκόπως τὸ βλέμμα, ἀκούουσα συνάμα μετὰ προσοχῆς ἐλαχίστης τὴν δημηγορίαν τοῦ νομάρχου δι' ἧς οὗτος ἐξῆρε τὴν ἀφθονίαν τοῦ πλοῦτος ὃν ἔμελλε νὰ διασπείρῃ ἀνά τὴν κοιλάδα κατὰ τὴν βραχείαν τροχίαν του τὸ ἐγκαίνιζόμενον ἀτμύλατον ὄχημα ὅτε μορφή τις ἦκιστα περὶ καὶ χυδαία ἐπεσπάσατο τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς,

Ἀπέναντι αὐτῆς ὀρθοστατῶν καὶ ἐπὶ στύλου βασιτάζοντος θυρεοῦς τὰ νῶτα ἐρείδων νεαρός τις ἀνὴρ προσπένειζεν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ ἀπροκαλύπτου παρ' αὐτὸν δὲ γέρον ἦθος ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζονικοῦ κτεφαίνετο εἰρωνικῶς σχολιάζων τὴν ὀμνύσαν τὸν ἀρχοντος. Ἔδειε τὴν κεφαλὴν ὁ νεανίας ἠγεμονικῶς μειδιῶν, ἀλλ' ὀφθαλμοφανὲς ἦτο ὅτι οὐδόλως προσείχεν εἰς τὰς φράσεις τοῦ σεβάσμιου συντρόφου του. Ὁφθαλμοφανὲς ἦτο ὅτι ἦν ὁλοῦς παραδεδομένος εἰς τὴν ἠδονικὴν κατασκοπεσίαν, καὶ εἴτε ὁ νομάρχης ὑπὸ σκηνῆς εὐγλώττως ἄφεικον πλουτισμὸν εἰς τὴν χώραν ὅλην, εἴτε ὁ διευθυντῆς τῆς «Ἐταιρίας τοῦ Βορῶ» ὑπεχρεοῦτο προθύμως ὅπως μεταφέρῃ ἐφεξῆς μέχρι ταύτης πᾶν ἐμπόρευμα δωρεάν, εἴτε οἱ παριστάμενοι ἀντλιοποιοὶ ἀπετόλμων νὰ διαβεβαίωσωσιν ἐνόρκως ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ συνδεδαινε πυρκαϊά, καὶ ἢ ἑκατοντάς τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἰθρορροῦν ὑπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου, ὅτι κατενόουν ὅ,τι ἤκουον, ἐκεῖνος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θ' ἀπέσπα τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς μυριοθελήτρου καλλονῆς, ἧτις κατένατι αὐτοῦ εὐρίσκετο.

Ἐν τούτοις, καίπερ δυσχεραίνων, ἠναγκάσθη ὅμως εἰ μὴ νὰ παύσῃ θεωρῶν αὐτήν, νὰ ἐπιρρίπτῃ τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτῆς τὸ λάθρον ὄμμα μετὰ πλείονος ἐπιφυλάξεως. Ἐκεῖνη ἐνόησεν ἦδη ὅτι παρετρεῖτο, ἤρχισε δὲ μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἐξετάζουσα αὐτὸν ἐπίσης. Ἐίδεν αὐτὴν κατόπιν κύπτουσαν πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ ἀπευθύνουσαν αὐτῷ ἐρώτησιν, ἢ-

τις ἀφεώρα εἰς αὐτὸν ἀναμφιδόλως, καθότι ἐκεῖνος προσιδὼν αὐτὴν διὰ ριπῆς ὀφθαλμοῦ, τῇ ἀπάντησε λέξεις τινὰς αἰ ὅποια προὐκάλεισαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρᾶς συζύγου ὑπεροπτικὸν ὡς μειδίαμα. Μετὰ τοῦτο οὐδ' ἄπλαξ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν πλῆρον, οἷον εἰ θεωροῦσα αὐτὸν ὡσεὶ μὴ παρόντα ἢ μὴ ὑπάρχοντα, τότε δὲ παροργισθεὶς ὁ νεανίας προσεποιήθη ὁμοίως ὅτι οὐδόλως προσέχει τὸν νοῦν ἐπ' αὐτῆς.

Ἰδοῦ ὁ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἀνταλλαγεὶς βραχυῦς διάλογος.

— Ποῖος εἶναι ἄρα γε ὁ ξανθὸς αὐτὸς νέος ὁ ὁποῖος ἴσταται ἀπέναντι ἡμῶν πλῆσιον τοῦ γέροντος ἐκείνου; ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

— Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου δὲ Κονδοττιέ. Ὁ γέρον ἐκεῖνος εἶναι ὁ πατήρ σου, ὅστις κατοικεῖ τὸν πύργον Μοντιβιλλιέ, ὑπῆρχε δὲ αὐτὸς ἀντίπαλός μου ἀποτυχῶν ἐν τῇ γενικῇ Συμβουλίῳ πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἐκτοτε τὸν ἐνίκησα πάντοτε εἰς ἐκάστην ἐκλογὴν.

— Ἰδοῦ λοιπὸν διατί ὁ υἱὸς μᾶς παρατηρεῖ ἀτενωῶς!

— Ὡ, προφανῶς ἐξ ἀπλῆς περιεργίας . . . νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶναι τόσον ὑπερβολικῶς προσπλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς του, ὥστε δὲν φροντίζει περὶ πολιτικῶν φιλοδοξιῶν. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως εἰς τὸν πατέρα, αὐτὸς δὲν ὑπέμεινε τὴν ἴτταν μετὰ μετριοπαθείας . . . Ἄλλως τε ἡ ἔδρα αὐτῆ τῷ ἀνῆκε πρὸ ἐτῶν καὶ τὴν ἐθεώρει ἀναπαλλοτριωτὸν κτήμα του. Εἶναι ἐνθέρμως νομιμόφρων . . . ἤ, πιστεύω ὅτι κοχλάζει ἐκ μνηστικακίας.

— Τί τῷ ὠφελεῖ! . . .

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τελετῆς τὸ ζεῦγος ἀνταλλάξαν προορήσεις τινὰς μετὰ τῶν ἐπισήμων προσώπων καὶ ἐπιδαψιλεύσαν φιλόφρονας φράσεις εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ἐν τῷ γενικῷ Συμβουλίῳ ψηφοφόρους, ἐπανῆλθεν εἰς Νεβίλλην, ὁ δὲ γέρον Κονδοττιέ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ διμυθύνθησαν πρὸς τὸν πύργον Μοντιβιλλιέ.

Ἄλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἔτους ὅλου ἀπὸ τῆς πρώτης ταύτης συγαντήσεως τῆς Λουίζης καὶ τοῦ νεαροῦ θαυμαστοῦ, ἡ τύχη ἀνέλαβεν αἰφνης, καίπερ ἐντελῶς ἦδν λυσμονηθέντα νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ἐκ νέου πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς περικαλλοῦς γυναικός.

Τὸ μοιραῖον τοῦτο γεγονός ἔλαβε χώραν ἐν Δωβίλλῃ παρὰ τῇ βαρωνίδι δὲ Πρεφὸν τῆς ὁποίας ἡ ἑπανάλις ἐγειννίαζε στενωῶς πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς κ. Ἐρβελέν κατοικουμένην. Κατ' ἀρχὰς αἱ δύο αὐταὶ ἀριστοκράτιδες συνέδεσαν σχέσεις ἀπλῶν γειτόνων, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἐξειδικασμένην ἐκτίμησιν δι' ἧς περιέβαλλε τὸν Δαβίδ ὁ μέγας βιομήχανος Δερβλαϊ, συγγενῆς πρὸς τῆς βαρωνίδα, συνεργώσεως δ' ἀφ' ἑτέρου καὶ τῆς ἀργίας, ἥτις συνήθως διέπει τὸν βίον τῶν ἐπὶ σκοπῷ θαλασσίων λουτρῶν διαθεριζόντων ἐν τῇ ἐξοχῇ, αἱ σχέσεις αὐταὶ προέβησαν, μέχρις ἀληθοῦς οἰκειότητος.

Ἐμελλέ ποτε νὰ συγκροτηθῇ ἱπποδρομικὸς ἀγὼν, κατὰ τὴν παραμονὴν δὲ ἡ Λουίζα ἐδείπνει παρὰ τῇ βαρωνίδι μετὰ τινων παρισιανῶν ἐλθόντων ὅπως διατριψῶσιν ἐκεῖ τὴν ἑβδομάδα τῶν ἑορτῶν. Τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνακαλουμένου εἰς Παρισίους ὑπὸ τῶν ἀσχολιῶν του, ἐνεπιστεύσατο τὴν θυγατέρα της εἰς τὴν φροντίδα τῆς παιδαγωγοῦ, καὶ ἐδέξατο τὴν

πρόσκλησιν τῆς βαρωνίδος, ὅπως ὡς γείτων παρευρεθῇ ἐν τῇ ἐσπερίδι.

Προσελθοῦσα ἐγκαίρως ἡ ἐπαφροδίτος γυνὴ ἀνέπνεε τὴν αὔραν ἐπὶ τῆς ἐξώστρας, ἐφ' ᾧ χρόνον συνδιελέγοντο ἐντὸς τῆς αἰθούσης οἱ μὲν ἄνδρες περὶ τῶν διαφόρων διασκεδάσεων καὶ οἱ ὁμόφυλοι αὐτῇ περὶ συρμιολογικῶν θεμάτων, ὅτε αἰφνης ὁμοῦς βηματῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν αὐτῆς, στραφεῖσα εἶδε προχωροῦντα πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης νεανίαν τινὰ οὗ ἡ μορφή δὲν τῇ ἦτο ὅλως ἀγνωστός. Συνωμίλουν οἰκειῶς, διὰ τῆς ὑψηλῆς δὲ φωνῆς αὐτῆς ἡ βαρωνίς ἐγέλα ἀκρωμένῃ τῶν λόγων τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, ὅστις ἔφερε μέλαιναν στολὴν καὶ λευκὸν περιλαίμιον. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο γυμνὴ, ὡχρὰ δὲ ἄκτις τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐχρύσου τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην, ἥτις διὰ λεπτῆς γοδαμμῆς χωριζομένη κατέπιπτε μακρὰ πῶς καὶ λεία πρὸς ἀριστερά. Ἰδοῦσα τὴν Λουίζαν ἡ βαρωνίς κατηνύθη πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ παρουσίασε τὸν κομψοπρεπῆ σύντροφον.

Ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Κονδοττιέ, παιδικὸς φίλος μου, ὅστις ἦλθε διὰ νὰ λάβῃ μέρος αὔριον εἰς τὴν ἱπποδρομίαν, καὶ προφανῶς νὰ θραύσῃ κἀνὲν μέλος του..

— Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν πρόγνωσίν σας! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας γελῶν ἐπὶ τέλους, δὲν μὲ φονεύετε τοῦλάχιστον, αὐτὸ εἶναι ἐπιμένεια . . .

Ἄλλ' ἡ οἰκοδέσποινα διακόπτουσα αὐτὸν εἰδείξε τὴν Λουίζαν καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἡ κ. Ἐρβελέν . . . ἀλλὰ, νομίζω, κατοικεῖτε τὴν αὐτὴν χώραν, διότι τὸ Μοντιβιλλιέ δὲν εἶναι μακρὸν τῆς Νεβίλλης.

Πτυχὴ βαθεῖα ἐνεχαράχθη τότε παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ νεαροῦ ἀνδρός, ζωηρὰ δὲ ἐκφρασίς καταφρονήσεως βαθείας ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὑπεκλίνατο ἐλαφρῶς, μυδῶλως δὲ ἀνετίζων πρὸς τὴν Λουίζαν, εἶπε:

— Τῆς Νεβίλλης! . . . ἤ, μάλιστα, τὰ χημικὰ προϊόντα! . . .

Ἐκεῖνη ἐπορφυρώθη βαθεῶς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της φλογωδῶς ἀπῆστραψαν· πάραυτα δὲ τότε ἀπάντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους.

— Τὸ Μοντιβιλλιέ! . . . ἤ, μάλιστα, τὸ γενικὸν Συμβούλιον! . . .

Πληγεὶς ὑπὸ τῆς αὐθάδους ἀπαντήσεως ὁ νεανίας, ὕψως τὸ βλέμμα, μειδίαμα δὲ σιγηλῆς ἐπιδοκιμασίας ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐταστικῶς ἀνετίζων τὴν ξένην, προσεῖδεν ἐπιστιγμὴν τὴν βαρωνίδα, ὡσεὶ τῇ ἔλεγεν:

— Ὡραία γυνὴ, καὶ ὄχι ἡλίθιος!

Ὑπεκλίθη εἴτα εὐσεβάστως, ἀλλὰ μάτην, διότι ἡ Λουίζα στρέψουσα πρὸς αὐτὸν ἀγερῶχος τὰ νῶτα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθούσαν.

Καθ' ὅσον δὲ ἐμακρύνετο, ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς οἰκοδεσποίνης λέγουσαν πρὸς ἐκεῖνον:

— Δανιὴλ! τί λοιπὸν σημαίνει τοῦτο; . . .

— Ἐρριψα ἐπιτηδεῶς τὴν ἀρπάγην μου, ἰδοῦ· ἀλλ' ὅμως παρευθὺς ἀπεκρούσθην, βλέπετε.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ὁ μαρκήσιος ἀπέιχε πολὺ τῆς Λουίζης, οὐδεμίαν δὲ λέξιν ἀντύλλαξε μετ' αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἐσπερίδα προσεπάθησε νὰ τῇ προσεγγίσῃ, ἀλλ' αὐτὴ διὰ δεξιῶν στρατηγήματος

κατώρθωσε νὰ τηρηθῆ ἐν ἀποστάσει. Οὐχ ἦττον ὁμως, ὡς ἡ Λουίζα παρετήρησεν ἀξυδεκτικῶς μετὰ μυστικῆς εὐφροσύνης, ἀποσχόμενος ἐξαιρετικῶς τὸν ὠραῖον Δανιὴλ.

Καίτοι δὲν ἐπεθύμει ἐνδομύχως νὰ παρενθῆ ἐς τὰς ἵπποδρομίας τὴν ἐπιούσαν, οὐχ ἦττον ὁμως ἀπεδέξατο τὴν ὑπὸ τῆς φιλίας της παρεχομένην αὐτῇ θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ αὐτῆς, ὅθεν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν νεανίαν, ἧς τις φέρων μέλαιναν λευκόγραμμον ἐφαστριδα, νύδρῳμαι ἐπὶ πυρρόχροος ἵππου, κατέβησθε δὲ τρίτος εἰς τὸν περὶ ὃν ὕρον. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς διαβάσεως ταύτης, ἡ νεαρὰ γυνὴ συνέλεξεν ἐκ τῶν περιστοιχουσῶν τὴν βαρωνίδα φιλῶν παραδόξους, ἀλλὰ καὶ ἀλληλομάχους πληροφωρίας περὶ αὐτοῦ. Ἡ κ. δὲ Βρεζύ ἀφηγήθη πρῶτη ὅτι ὁ ἐρωτόχαρις νεανίας ἀπολέσας ὄλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ, καὶ προκαλέσας τὸν ἐκ λύπης θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διεβίου ἦδη δι' ἐπινοιών, τῶν ὁποίων ἡ ἐντιμότητι καὶ ἦττον ἀξιοκατόκριτος ἦν ἡ ἐσχάτως ἐνεργηθεῖσα πώλησις τῶν πολυτιμοτάτων ἵππων τοῦ πατρικοῦ σταύλου πρὸς ἡμιαριστοκρατίδας ἢ καὶ ἀλλοθενεῖς ἐρωτίδας εἰς τὴν φιλίαν τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκρατῶς ἐπιρρίψει ἑαυτόν. Ἦδη ἱππέμπορος ἐξεύγνυε συνεχῶς εἰς τὸν φασθοντα τοῦ ἀποθανόντος γηραιοῦ μαρκισίου ζευγος ἀχαλινώτων ἵππαριῶν ἀπολακτιζόντων ἀγρίως τὸν κημόν, ὅπερ πρὸς Γαλλίδας θὰ ἐπώλει μόλις ἀντὶ διακοσίων πεντάκοντα λουδοβικίων, ὅπερ ὁμως ὁ νεαρὸς συμφοδὸς μόλις εἶδεν, ὑποκριτικῶς φερόμενος ἀντὶ δεκαπεντακισχιλίων φράγκων πρὸς ἀποικιογενεῖς Περουδιανὰς ἐπὶ λυδὰς, τὰς ὁποίας ἐθάμβον ἀπλῆτως τὰ χρυσοδάμποντα στέμματα τῆς ἱπποσκευῆς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ νεανίας ἐχαρακτήρισθη ἐν τῇ συνομιλίᾳ ἐκείνῃ ὡς ἄδωνις τυχοδιώκτης, ὡς μεγαλόνημος πτωχολαζῶν μὴ φοβούμενος οὔτε σπουδαίαν χρηματικὴν ἀπώλειαν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ, οὔτε ἐν τῇ μονομαχίᾳ δεινὴν ξίφους πληγὴν.

Ἐτέρω διάφορος ὄλος ἐκδοσις εἰδήσεων διεζωγράφει αὐτὸν ὡς υἱὸν μετὰ τσαυτῆς αὐταπαρνησίας ἀφοσιωμένον εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς ἐκουσίως κατέστρεφεν ἑαυτὸν οἰκονομικῶς ὁσημέραι ὅπως οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐλαττώσῃ τὴν αἴγλην τοῦ οἴκου τοῦ λιπόντος γηραιοῦ ἀριστοκράτου.

Ἄλλ' τῆς βαρωνίδος ἡ γνώμη διεκυμαίνεται μετὰξὺ τῶν δύο τούτων ἀπολύτων χαρακτηρισμῶν· παρίσθη αὐτῇ τὸ Δανιὴλ ὡς ἐκκεντρὸν χαρακτήρα, διακινδυνεύοντα μὲν συνήθως κατὰ βούλησιν ἑαυτὸν παρατόλμωρ, ἐμφορούμενον ὁμως βαθέων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, παρὰ τὴν φαινομενικὴν αὐτοῦ ἐλαφρότητα. Καὶ ἐπιπολαίως πως προσέθηκε:

— Ἴδου τὸ χεῖριστον ὅπερ δυστυχῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ: εἶναι ἐκδεδητημένος, καὶ λίαν ἐπικίνδυνος πρὸς τὰς γυναῖκας.

Ἡ βραχεῖα αὕτη φράσις τῆς προέδρου τοῦ ὀμίλου, ἡ ἥκιστα βεβαίως εὐνοϊκῶς ἀποφαινομένη περὶ τοῦ παιδικοῦ φίλου της, ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἡ ἐπικρατοῦσα περὶ αὐτοῦ ἰδέα, ἐπέδρασε δὲ πλέον ἢ πᾶσα ἄλλη ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς κ. Ἐρδελέν.

Ἐθεώρησεν αὕτη ὡς προσδλητικὴν τὴν προσπάθειαν ἦν δι' αὐτῆς ἐφάνη καταβάλλουσα ἡ βαρωνίς

ὅπως θωρακίσῃ αὐτὴν διῆθεν κατὰ τῆς πλάνου γοητείας τοῦ φιλέρωτος, συνησθάνθη δὲ δυσαρδέσκιαν ὀξείαν, δι' ἣν ἀπεφάσισε κατ' ἴδιαν ὅπως πικρῶς τιμωρήσῃ τὸν νεαρὸν μαρκισίον.

Ἐκτοτε, ἐκ πείσματος κατὰ τῆς πλαγίας συμβουλῆς ὅπως προφυλάσσεται ἀπ' αὐτοῦ, ἤρχισε προσηλουμένη πρὸς αὐτὸν πολὺ μᾶλλον, ἢ ἂν τις τὴν παρεκάλει θερμῶς ὅπως ἐνδιαφῆρηται περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, ἦν οὗτος διέτριψεν ἐν Δωβίλλῃ, ἡ Λουίζα ἀπέιχεν ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς γείτονος της, ἀποφεύγουσα τὴν παρουσίαν του: λίαν συνεχῶς ὁμως κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον συνηντᾶτο μετ' αὐτοῦ, τῇ ἐπερρίπτε δ' ἐκεῖνος βλέμματα ἐκφραστικὰ τοσοῦτον, ὥστε ἡ σημασία αὐτῶν ἡλίου φαινοτέρα ἀπέδειξαν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγέλα ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὐχὶ μετ' ἐλευθερίας ὀλοσχεροῦς! ἀγνωστός τις ταραχὴ διηγείρετο ἐν αὐτῇ, τὴν συναίσθησιν δὲ ταύτην προσεπάθει νὰ ἐκμελετήσῃ ἐκείνη, διότι οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν νέαν ψυχικὴν της κατάστασιν. Κατὰ τί τῇ διέφερον ὁ νέος οὗτος; οὔτε κρείττων ἦτο, οὔτε χείρων τῶν μυριῶν ἄλλων, οἵτινες παρήλαυνον πρὸ αὐτῆς ἐν ταῖς αἰθούσαις: ἡ κοινωνικὴ αὐτοῦ θέσις ἦτο προβληματικὴ, διότι, καίπερ εὐγενῆς τὴν καταγωγὴν, προφανῶς ἐστρεφεῖτο περιουσίας: τῆς δὲ ὀξυνοίας αὐτοῦ, ἥτις γενικῶς ἐπηρεῖτο, θλιβερῶς χυδαῖον τῇ παρέσχε δείγμα κατὰ τὴν ἐσπέρην τῆς πρώτης αὐτῶν συναντήσεως. Ἐπὶ τέλος, οὐχί, ὁ νεανίας οὗτος οὐδέποτε ἀπολύτως ὤφειλε νὰ εἰσεβῆ ἐν τῷ στενῷ μᾶλλον κύκλῳ τῶν εἰλικρινῶν αὐτῆς φιλῶν, καθ' ὅτι ὁ σύζυγός της ἐξ ὄψεως μόνον μέχρι τοῦδε ἐγγώριζεν αὐτόν.

Ἡ μόνη ἀξία καὶ ἱκανότης ἦν οἱ πάντες ἐν αὐτῷ ἀνεγνώριζον ἦτο ἡ ἱππευτικὴ τέχνη δι' ἧς ὑπερπῆδα δρομαίως τρισχιλίων μέτρων ἑκτασὶν γίνην, ἀλλὰ καὶ οὕτως δὲν κατώρθου νὰ κερδήσῃ τὸ ἄθλον τῶν ἵπποδρομιῶν. Δὲν ἦτο γελοῖα πως ἡ μοναδικὴ αὕτη ἀξία του; δὲν ἦτο ἥκιστα ἀξιοσημειώτος ὁ ἀνὴρ; ναί, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπὸκλίπε πολλῆς ἐπιτηδεωσῆς μέσῳ τῶν πολυτιμῶν καὶ πολυμηχάνων ὀμίλων τοῦ ἐλευθεριάζοντος κόσμου ἐν τῷ ὁποίῳ εἰδικῶς κατεσπατάλα τὸν χρόνον τοῦ ἀέργου βίου του.—

...Φεῦ!.. τοιοῦτος ὢν ἐπεβάλλετο εἰς τὴν ψυχὴν της, καὶ δὲν ἠδύνατο ἡ ἀθλία νὰ διαψεύσῃ τὴν ἐντύπωσιν αὐτῆς... Ποίαν λοιπὸν μαγίαν διενήργει ὁ γόνος ἐκεῖνος;.. Οὐδεμίαν! τὸ αἰσθημα τοῦτο ἐσωτέρω ἐξ αὐτῆς ταύτης προήρχετο. Κατενόησε δὲ τοῦτο ἡ δυστυχῆς εὐθύς ὡς ὁ συμφοδίατος ἀνεχώρησεν ἐκ Δεβίλλης ἐπανερχόμενος εἰς Διέσπην, ὅπου ἐπεθύμει θερμῶς νὰ ἐπιδείξῃ τὴν καινουργίᾳ μέλαιναν καὶ λευκόγραμμον ἐφαστριδα του

Ἐπὶ ἀπῆλθεν, ἡ Λουίζα ἤρχετο διανοουμένη ἀπαύστως περὶ αὐτοῦ: καίπερ δὲ οὐδεμίαν ἠσθάνετο λύπην, διότι ἐδείχθη αὐστηρὰ πρὸς αὐτόν, ἐπόνει ἐν τούτοις διαρκῶς μὴ βλέπουσα αὐτόν πλέον. Ἀγωνιζομένη σπουδαίως ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ὑποδούλωσιν ταύτην τοῦ σώματός της, ἦν ἐκρινεν ἐξευτελεστικὴν, ἤρχετο δραστηριώτερον ἢ πρὶν ἐπιμελουμένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, διημερεύουσα παρ' αὐτῇ φιλοστόργως καὶ μετεβόουσα τῶν ἐργασίῶν καὶ τῶν παιγνίων της. Μετακάλεσθε τὸν Δαβὶδ με-

τὰ μείζονος ἔτι ἐπιμονῆς εἰς Δεβίλλην, καὶ μετῆλθεν. ἐνὶ λόγῳ, πᾶν οἰονδήποτε δυνατὸν αὐτῇ μέσον ἀντιπερίσπασμοῦ, ἀλλὰ μάτνυ! πάντα ταῦτα τὰ μέσα ἀνεπαρκῆ δυστυχῶς ἀπέβησαν, ἢ δὲ πολυτάραχος διάνοια τῆς οὐδέποτε πλέον ἀνεύρε τὴν γλυκυτάτην ἀφροντισίαν αὐτῆς.

Οὕτω ἐρασθεῖσα εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς τὴν σοβαρὰν καὶ κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ βίου καθ' ἣν ἡ γυναικεία ἰδιοσυγκρασία παραφύσως ἐρεθίζομένη, τὰ μὲν παροθεῖ εἰς ἀκάθεκτον σωματικὸν ὄργανόν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὁποῦ αὐταὶ περιφέρονται ἀνά τὰς ὁδοὺς, περιγυῖνται, θηρεύουσιν ἢ ἐργάζονται ἐμπαθῶς, παρὰ ταῖς δὲ διεγείρει ἄκρατον πυρετὸν φαντασίας ἐκδηλούμενον διὰ φιλολογικῶν ἢ μουσικῶν ματαιοκοπημάτων, δι' ἄμετρον πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν κλίσεως, ἢ δεινῆς καταχρήσεως ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ τῆς μουσικῆς. Παρὰ τισὶν ὁ παροξυσμὸς οὗτος ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν χαννάσεως ἀγωνιάδους ὅστις ἐπὶ μακρὰς ὥρας προσηλοῖ αὐτὰς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔδρας κατασυντετριμμένης καὶ οἰονεὶ ἡμιθανεῖς· παρ' ἄλλαις ἐνσκήπτει ὡς ζωνρὸς τῶν τέως κοιμωμένων αἰσθήσεων ἀψυπνισμὸς, ὅστις δύναται νὰ καταρτίῃ εἰς τὰς τρίβους τῆς ἀσωτείας γυναικα βιώσαν ἐπὶ μακρὰ ἔτι βίον ἀποδεδειγμένως ἀκλιδωτον. Εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο κρίσις ἐκδηλουμένη καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ ὄριμος ἡλικία, καὶ ὁ βίος παρέσχευ ἤδη πάντα οὐς ὄφειλε νὰ δώσῃ καρποὺς, ἐν δὲ θραχὺ ἔτι μόνον τῷ ὑπολείπεται βῆμα ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ γῆρας, γλυκὺ καὶ ἡρέμα προσμεριδιῶν· εἶναι πειρασμὸς καθ' οὗ ἀνθίσταται θαρραλέως αἱ ὑγιεῖς τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα γυναῖκες, εἰς ὃν ὅμως ὑποκύπτουσιν ἀμαχητὶ αἱ νευροπαθεῖς καὶ ἀνίσχυροι, εἶνε, τέλος ἢ ἐσχάτη ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου κομπή, καθ' ἣν τοσαῦται ἐξηγμένα γυναικεῖα φύσεις παραπλανῶνται, αἱ ὅμως, ὑπὸ ἐπαρκοῦς βαθμοῦ ἐγκρατείας, συνέσεως καὶ εὐσεβείας χειραγωγούμεναι ἄλλαι ὑπερβαίνουσι ῥαδίως καὶ ἀσφαλῶς.

Ἡ Λουίζα, καίτοι περισκευμένη, δὲν ἠκολούθει ὅμως τὴν ἐμφυλίσσοφον λογικὴν φύσει, ὑπεράγαν ἀγέρωχος οὕσα οὐδόλως ὑπεῖκεν εἰς περιστολήν ἑαυτῆς, καθ' ὅσον μάλιστα ἀνατραφεῖσα ὑπὸ πατρὸς πυρρωνιστοῦ, ἐστερεῖτο ὀρθοσκευτικῶν δάσεων. Ὡστε ἐν τῇ ἠθικῇ πάλῃ ἥτις ἤρχισε ἤδη συγκεροτούμενη ἐν αὐτῇ, τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῆς μόνην ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῆ ὡς σύμμαχον, ταύτην δὲ ὄφειλεν ἐπομένως νὰ ἐνισχύσῃ δεόντως ὅπως ἐπαρκέσῃ.

Μέχρι τοῦ νοεμβρίου οὐδὲν περὶ τοῦ νέου ἐκείνου ἠκούσεν, ἐφαίνετο δὲ ὡσεὶ ἐντελῶς ἀδιαφοροῦσα περὶ αὐτοῦ. Ἐνίοτε μόνον ἀναγινώσκουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐφημερίσι, προκειμένου περὶ ἀριστοκρατικῶν ἐσπερίδων, ἐορτῶν τοῦ ἐπισήμου κόσμου, ἢ ἀνδρικῶν διασκεδάσεων, δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολούσῃ τὸ πικρὸν μείδιμα τὸ τὰ χεῖλη αὐτῆς διαστέλλον ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῆς μεταίτητος τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀργοῦ τούτου καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιπαραβολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Δαβὶδ, ὅστις διηνεκῶς ἐκζητῶν νέας ὁσημέραι ἐφευρέσεις, ἀενάως ἰχνηλατῶν τὴν τελειοποίησιν ἀπέβαιεν ὠφέ-

λιμος τῇ ἀνθρωπότητι τόσον ὅσον ἐκείνος ἦτο ἀνωφέλιος, Ἄλλ' ὅμως ἡ ἰδανικὴ σκιαγραφία τοῦ συζύγου αὐτῆς μετὰ κόμης καὶ στολῆς ἀτάκτου μετὰ χειρῶν ἀμαυρῶν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου τῶν πειραμάτων αὐτοῦ ἐξερχομένου τῇ ἐφαίνετο βαναυσός πως, τὸν δὲ Δαυὶδ τῇ παρῴσῃ ἢ φαντασία ἐν ἀμέμπτῳ πάντοτε στάσει καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν πυρετώδη τῆς ἰπποδρομίας ὀργὴν, κομψοπροπῆ καὶ χαρίεντα ἀκαταπτώτως, ἀλλὰ καὶ ἀλαζόνα, καὶ ὑπερόπτην ἀληθῶς! . . . Τότε συνέστα τὰς ὀφρῦς ὀργίλως· ἡ ἀλαζονικὴ ὑπεροψία τὴν ἐξηγέθειζε! . . . καὶ προθύμως τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ θὰ διεκινδύνευε τὰ τιμώματα αὐτῆς ὅπως ταπεινώσῃ αὐτὸν καὶ τῷ ἐπιβάλῃ σεβασμὸν. Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐλάμβανεν ὑπαρξιν ὁ ἠθικός κίνδυνος, προήρχετο δὲ οὗτος ἀκριδῶς ἐκ τῆς ὑπερηφανίας αὐτῆς, ἥτις ἐὰν ἀπέβλεπεν ὅπου ἔδει, θὰ τὴν καθίστα ἀληθῶς ἀνίκητον.

Ἐνῶ χρόνῳ ἡ Λουίζα ἐβασάνιζεν ἐπιμόνως τὴν καρδίαν προσπαθοῦσα ὅπως ἀντι παντὸς μέσου ἐκδιώξῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐνοχον ἀνάμνησιν τοῦ νεανίου, ὅστις ἠκολούθει ὅσῳ ἠδύνατο ἐνιδόνως τὸν ροῦν τῆς συνήθους αὐτῷ ζωῆς, οὐτοσυνάφας οἰκειότητα μετὰ τοῦ βαρῶνου δὲ Ραῖνοφελδ, τοῦ ὁποῦ ἐφημιζοντο αἱ καλλίπολοι σταῦλοι, κατώρθου νὰ προσπορίζεται ἐξ αὐτοῦ χρησίμους περὶ ἰππων εἰδήσεις, αἵτινες, ὁμοῦ μετὰ τῆς διηνεκῆς χαρτοπαιξίας, τῷ παρεῖχον ἀκούοντα χεῖματα. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν φύσεων ἐκείνων, αἵτινες ἀφίενται ἔρμαια φροντίδων καὶ θλίψεων, ἡ σταθερωτάτη δὲ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ ὑπῆρξε πάντοτε τὸ γαλήνιον ἦθος χάρις εἰς τὸ ὁποῖον συνεμορφοῦτο πρὸς οἰονδήποτε φάσιν τοῦ βίου ἀνευ δυσθυμίας καὶ ἀλγεινῶν μεμψιμοιριῶν.

Κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας τῶν ἐν τῇ χαρτοπαιξίᾳ ἀπωλειῶν, αἵτινες δὲν ἦσαν σπάνιαι, οὐδόλως ἐφαίνετο νευροπαθέστερος καὶ μεταγχολικώτερος ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ κέρδους, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης ἦσαν συχναὶ καὶ ἀπεζημιούν αὐτὸν δι' ἐκείνας. Ὡς δεξιὸς ἀκροβάτης ἐταλαντεύετο ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου, μηδόλως σκεπτόμενος ὅτι πιθανὸν ἦτο νὰ κατασυντριβῇ ποτε καταπίπτων ἀπὸ τοῦ ἀκροσφαλοῦς ἐπιπέδου του.

Ἀληθὲς ἦτο ὅτι οὐδέποτε ἐτήρει ἐχεμυθίαν περὶ τῆς προσελεύσεως τῶν χρημάτων του, ἐγίνετο δὲ ἀξίως ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτριπτομένων κατηγοριῶν· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὄφειλε νὰ πράξῃ οὕτως, ὅπως δικαιολογῆ τὸ πολυδάπανον αὐτοῦ, διότι ἐὰν ποτε ἐλάμβανε προσβολὴν, δὲν ἐκράτει τῆς ὀργῆς, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἐπληττε θανασίμως. Ἐσώζετο ἔτι ἡ ἀνάμνησις μονομαχίας τοῦ τινος καθ' ἣν εἶχε φονεύσει τὸν Χάροφφορδ, ἀρχηγὸν τῆς Σκωτικῆς φρουρᾶς, διότι ὁ εὐγενὴς ἀγγλος ἠξίου ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του λαίδου Ὀδόναϊρ ἐγνώριζε κατὰ βέβαιον πόσον πολυτελῶς διεβίου ὁ ὠραῖος μαρκήσιος. Ὁ Χάροφφορδ, εἰς τῶν καλλίστων σκοπευτῶν τοῦ Λονδίνου, ἀντιπαρατασσόμενος ἔτι, ἐπλήγη ἐν ἀποστάσει τριακότα μόλις βημάτων ὡς ἀφροντισ πέλεια.

Ἐκτοτε χαριεντιζόμενος ὁ Δαυὶδ ἔλεγεν ὅτι συνεπείρα τοῦ γεγονότος τούτου ἀπέκτισε φίλους πλείονας ἢ ὄσους ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἀπέκτα ποτέ. Καὶ

Η ΝΗΣΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΣ.

Ἐξ Ἀπουσίας ἀπῆλθον εἰς Κούταλιν τῆ 4 αὐγούστου 1892, τρίτην τῆς ἐβδομάδος, ἐπὶ λέμβου διαπεραιωθεὶς. Τὴν νῆσον ταύτην ἐπόθουν ἀπὸ νεότητος ὅπως ἀπαξ ἐπισκέψωμαι, διότι παιδιόθεν ἤκουον ὅτι πρὸ πολλῶν χρόνων καὶ ἐπὶ διάστημα χρόνου μακρότατον ἤμαζε τὸ ἐμπορικὸν αὐτῆς ναυτικόν, περιορισθὲν καὶ σχεδὸν ἀφαντωθὲν ἐφ' ὅσον ἀνεπτύσσετο ἡ δι' ἀτμοπλοίων μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περὶξ ἁκτῶν ἐπικοινωνία τῶν κουταληνῶν παιδιόθεν ἤκουον τὸ ὄνομα τῶν Βλαστῶν καὶ Ζαχάρωφ καταγομένων ἐκ Κουτάλειως, πλουτησάντων ἐκ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτικῆς καὶ χρησίμων τῆ νήσῳ ταύτῃ γενομένων, ἤκουον τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου Ἀνθίμου ΣΤ' καὶ ἐπόθουν ὅπως ἴδω τὴν Κούταλιν· ἐφρόνουν δ' ὅτι τοσαῦτα ἐπιφανεῖς οἰκογένειαι ἤθελον διαφυλάττειν παρ' ἑαυταῖς ἔγγραφόν τι μνημεῖον τοῦ παρελθόντος τῆς νήσου ταύτης, ἀρεκτόν ὅπως συμπληρωθῶσι σελίδες τινὲς ἐκ τῆς ἱστορίας ἢ ταύτης ἢ τῶν περιόικων νήσων. Ἡ ἐξ Ἀπουσίας θέα τῆς Κουτάλειως ἐφάνετό μοι θελκτικῆ, εἰλικυόν με δὲ αἰ λευκοθαφεῖς αὐτῆς οἰκίαι, καὶ τὸ χάρειν βουδόν μετὰ μικροτάτου μονυδρίου, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφῆτου Ἡλιοῦ.

Ἄγνωστον τίς ἐκ τῶν ἀναφερομένων παρὰ Διογένει τῷ Κυζικηνῷ καὶ παρὰ Πλινίῳ νήσων ἐστὶν ἡ σημερινὴ Κούταλις, ὄρχαιόθεν ὠκημένη· διότι καὶ πλίνθων ἀρχαίων κατὰ καιροὺς ἀνευρισκομένων ἐν τῇ νήσῳ καὶ μαρμαρίνων κιόνων εἶδον τεμάχια καὶ θρύσματα, καὶ νομίσματα τῶν πρώτων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς αὐτοκρατόρων, τοῦ τε Ἰουστιανοῦ σὺν Ἰουστίνῳ καὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀνευρίσκοντο. Ἐπίσκεψις εἰς τὸν καθεδρικὸν τῆς κοινότητος ναὸν ἐδίδαξέ με πράγματα ὀλίγιστα, πάντα δὲ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τέχνην τῶν κάτω χρόνων ἀναφερόμενα· τιμᾶται οὗτος ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεομήτορος· ἀρχαία εἰκὼν ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ (τέμπλω) κατασκευῆς καὶ τέχνης ἀρχαίας ἐστὶν ἡ τῆς Κοιμήσεως, ἔχουσα τὴν ἐπιγραφὴν: ἀδέκσις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Φιλάρτου ἱερομονάχου καὶ τῶν γονέων. — Ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1694». Συνεπληρώθησαν ἀπὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῆς αἰῶνες δύο! Τὴν ἐμὴν προσοχὴν καὶ τὴν πρὸς τὸν ποιήσαντα συμπάθειαν εἰλκυσεν ἡ ἐξῆς μακρὰ ἐπιγραφὴ διὰ χρυσῶν κεφαλαιωδῶν γεγραμμένη γραμμῶν, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἄνω καὶ κάτω τῆς μεγάλης ταύτης εἰκόνος, διχῆ κατὰ μέσον τευνομένη

«Οἱ τὴν ἐλπίδα ἔχοντες διὰ παντὸς τοῦ βίου εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ πάνσεπτον Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ οἱ ἐπικαλούμενοι αὐτὴν ἀπὸ καρδίας λυτροῦνται ἐκ τῶν συμφορῶν καὶ πάσης ἐπιηρείας·

πρὸς οὓς ἐκτείνει μὲ στοργὴν τὴν εὐεργετὴν χεῖρα καὶ σώζει ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τοῦ πόντου τὸν πλωτῆρα. Νυκτοπλανῆς, ποντοπορῶν ἐν ταραχῇ ἡμιμόνος ὁ εὐσεβὴς Νικόλαος τοῦ Ἰωάννου γόνος, ὡς εἰς λιμένα ἀσφαλῆ τῶν ἐν κινδύνοις ὄντων ἐστράφη πρὸς τὴν δέσποιναν προστάτην τῶν πασχόντων. Ἀπαλλαγεῖς δὲ τοῦ δεινοῦ κινδύνου ἐξαισῶς, ὡς λάτρις ἀληθῆς Χριστοῦ καὶ εὐγνώμων αἰωνίως, πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ζῆλον θεῖον πνέων τὸ λάμπων τοῦτο τέμενος μὲ ἄνθος χρυσοῦ νέον ἐπιχρυσώνει δι' ἄρῶν αὐτοῦ ἀνλωμάτων· ὃν σῶζε, ὦ Παντάνασσα, πηγὴ τῶν χαρισμάτων».

Δύο ἐπίσης εἰκόνες ἐν τῷ τέμπλω φαίνονται ἔργον τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἡ τοῦ Σωτήρος καὶ ἡ τῆς Θεομήτορος· σώζεται περὶ τούτων κοινολαϊκῆς παράδοσις ὅτι ἦλθον ἐκ Κρήτης ἀμφότεροι, ὅτι ἐξέβρασαν αὐτὰς ἐπὶ τῆς Κουτάλειως ἢ θαλάσσοι· διορθῶ τὴν παράδοσιν, φρονῶν ὅτι ζωγράφων Κορητῶν εἰσὶν ἔργον. Ἐντὸς ὠσαύτως τοῦ ἱεροῦ βήματος σωζομένην ἀρχαίαν εἰκὼνα νομίζει ἡ νησιωτικὴ παράδοσις ἔργον ἀρχαίου ζωγράφου· παρίστητι τὴν Θεοτόκον θρηνηδοῦσαν, ἐστὶ δ' ἔργον, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, οὐχὶ παλαιότερον τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ταῦτα μόνον εἰλκυσαν ἐκ τῶν ἐν τῷ ναῷ τὴν ἐμὴν προσοχὴν· εἰ δὲ ἐθαύμασα τὴν διακόσμησιν τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, ἀντίθεσιν ἀποτελοῦντος ἐν τούτῳ πρὸς τοὺς ναοὺς τῶν λοιπῶν χωρίων καὶ νήσων. ὅσους ἐπεσεψάμην, ἐμακάρισα τὴν μνήμην τοῦ Νικολάου Ἰωάννου, τοῦ δαπανήσαντος πρὸς χρύσωσιν καὶ διακόσμησιν τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἀναπολοῦντος διὰ τῶν ἄνω στίχων τὴν ἀκμὴν τῆς νήσου ταύτης, ἧς τὸ ναυτικὸν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἄλλοτε τὴν φήμην τὴν καταστήσασαν γνωστὴν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει καὶ ταῖς τῆς Προποντιδὸς κόμαις τὴν μικρὰν ταύτην νῆσον τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρά.

Παλαιότερος τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως ἐστὶν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Δύο ἐν αὐτῷ περιωθθέντα ἱστορικὰ μνημεῖα πρέπει νὰ καταλάβωσι στίχους τινὰς τοῦ βιβλίου μου τούτου: τὸ πρῶτόν ἐστιν ἱερὸν ἀντιμύνησιον, φέρον τὸ τοῦ καθιερώσαντος ἀρχιερέως ὄνομα, χρησιμώτατον ἡμῖν ὡς συμβολὴ τις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παροικίας Προικονήσου. Σημειώτεον ὅτι τὰ ἐν τοῖς ναοῖς τῆς νήσου Αὐλωνίας ἀντιμύνησια, πάντα σχεδὸν τοῦ Ἀβραμίου Ἱεροσολύμων, οὐ σημειοῦσιν ἀρχιερέως ὄνομα: Τὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς Κουτάλειως φέρει κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς τῆς ἐπ' αὐτοῦ παραστάσεως, ὡς ἔθος, τὰς λέξεις ταύτας: «Θυσιαστήριον θεῖον καὶ ἱερὸν ἁγιασθὲν καὶ ἐνλογηθὲν ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Παραγίου καὶ Ζωαρχικοῦ Πνεύματος, τοῦ ἔχειν ἐξουσίαν ἱεροουργεῖν δι' αὐτοῦ ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐγκαιρισθὲν δὲ παρὰ τοῦ παριερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Προικονήσου κυρίου κυρίου Θεοκλήτου. Ἔτος τὸ σωτήριον 1729, φεβρουαρίου 11». Ὅσον δ' οὐκ ὀρθῶς εἰδὶ γεγραμμένα αἱ λέξεις αὗται, τόσον ἐστὶν ἄξιον λόγου τὸ ἀντιμύνησιον, ὡς ἀναφέρον ἀρεκτὰ σφρῶς τὸν ἀρχιεπίσκοπος σκιστον τούτου, οὕτινος ἢ ἐν τῷ παλαιότερῳ Κώδικι τῆ

ἀρχιεπισκοπῆς ὑπογραφή, λίαν οὐσα δυσζύμβλητος, ἀδύνατον ἂν ἀναγνωσθῆ:

δεύτερον ἄξιον λόγου μνημειον ἐνόμισα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ ναοῦ, οὗ τινος ὁ τίτλος οὕτως ἔχει: «Θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, νεωστὶ ἀναλωμασι καὶ διαπᾶν Ἄντωνίου Βόρτολι μετατυπωθέν, καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διερρωθέν. Καὶ ἀφιερωθέν τῷ ποτὲ μακρῶτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, κυρίῳ, κυρίῳ Χρυσάνθῳ τῷ Νοταρχῆ. Ἐνετίησι, 1745. Παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ ἀψμῆ. Conlicenza» κτλ. Ὅπισθεν τῆς κρώτης ταύτης σελίδος, ἐφ' ἧς ὁ τίτλος, διέκρινεν τὰν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ πολυγραφοτάτου Καισαρίου τοῦ Δαπόντε, εἰς ὃν ἀνήκε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅστις ἔγραψε ταῦτα: «Τὸ θεῖον τοῦτο καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀφιερῶθι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς φυλακῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ | Κωνσταντίνου Στεφάνου Δαπόντε, ἀναγνωστοῦ, μεγάλου Ἐκκλησιαρχοῦ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ πατριαρχικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ | μεγάλου Καμινάρη τῆς Ἐκλαμπροτάτης Αὐθεντίας Μολδοβλαχίας, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Σκοπέλων, ὁποῦ ἦλθα εἰς φυλακὴν | ἐν ἔτει ἀψμη' Ἰουνίου 6', ἡμέρα πέμπτη: ἀφοῦ ἔκαμα φυλακισμένος εἰς τοῦ μουζούραγα τὴν φυλακὴν ἀπὸ τοῦ ἀψμζ' ἔτους | μαρτίου κζ', ἡμέρας παρασκευῆς διὰ, πενήντα πουργία ἄσπρα,¹ ὁποῦ μὲ ἀδίκησαν ὅ τε Ἰωάννης καὶ Πανκριώτης μωραίτζι | καὶ Γιαννὸς Ἰσπίρης κρητικὸς: τοὺς ὁποίους ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας συγχωρῶ καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι: καὶ | παρακαλῶ σὲ τὸν φιλόνηρον Θεὸν ὁ ἀνάξιος λέγων. Κύριε μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην». Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Κούταλιν Εὐαγγέλιον ἀνήκον εἰς τὸν πολὺν Καισάριον Δαπόντεν! Τίς οἶδεν εἰς τίνας ἑτέρας κόμας ἢ νήσους τί εὐρεθήσεται ὀλίγου ἢ πολλοῦ λόγου ἄξιον ἐγγράφον ἐκπατρισθὲν καὶ λανθάνον πάσας ἡμῶν τὰς πρὸς ἐξίχνευσιν παλαιῶν ἐγγράφων προσπαθείας!

(Ἀκολουθεῖ).

M. ΓΕΛΕΩΝ.

ΥΠΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ.

Ἵ Πλούταρχος ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔθος τρόπον τινὰ φύσει τοῦ παρὰ φύσιν γέγονεν, οὗ δεῖ χρῆσθαι κρεωραγίαις πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως, ὡσπερ λύκος ἢ λέοντας, ἀλλ' ὅσον ὑπέρισμα καὶ διάζωμα τῆς τροφῆς ἐμβαλλομένους, ἑτέροις σιτίσι χρῆσθαι καὶ ὄψοις, ἃ καὶ τῷ σώματι μᾶλλον ἐστὶν (καὶ) κατὰ φύσιν, καὶ τῆς ψυχῆς ἤττον ἀμβλύνει τὸ λογικόν, ὡσπερ ἐκ λιτῆς καὶ ἐλαφρᾶς ὕλης ἀναπτόμενον.

Πρὸ χιλίων ἐνεκκοσίων λοιπὸν ἑτῶν ὁ Πλούταρχος εἶχε δίκαιον καὶ ὅ,τι δι' αὐτὸν ὑπῆρχε ἀπλή εἰκασία ἢ ἀποτέλεσμα πικρατηρήσεως, ἐπεκυρώθη εἶτε

1) Σχεδὸν ἑκατὸν χιλιάδες σημεριῶν φράγγων.

*) Ἰδὲ ἀρθ. 37, σελ. 746—748.

διὰ τῶν δεδομένων, τῆς ἐπιστήμης. Ἡ κρεωραγία δὲν διευκολίνει τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐγκεφάλου. Καὶ πράγματι. Κατὰ τοὺς φυσιολόγους ὁ ἐν ταῖς τροφαῖς ἐνυπάρχων φωσφόρος ἐποτελεῖ τὴν πρωτίστην βῆσιν τῆς διανοητικῆς τροφῆς, τὸ δὲ ποσὸν τοῦ φωσφορικοῦ ὀξέος, ὅπερ περιέχεται εἰς 100 μέρη τροφῆς ἔχει ὡς ἑξῆς εἰς τὰς διαφορούς τροφάς.

ΤΡΟΦΑΙ ΖΩΙΚΑΙ.

Κρέας χοίρου, μενίδος (ρήγκας)	
καὶ μύσχου	0,50
Τυροὶ ἄπυχοι	0,44
Κρέας πρόβειον, θηρευμάτων, ὄρνιθος, περιστερῶς καὶ νήσσης	0,40
Κρέας πυχρὸς βούς	0,35

ΤΡΟΦΑΙ ΦΥΤΙΚΑΙ.

Κύμασι ἐκλεπιδωμένοι, ἐρέβυνθοι, σίκαλις καὶ σίτοι	1,45 — 0,92
Καρύττα, ἀραβόσιτος, γεώμηλα	0,69
Φασόλοισι, φακῆ	0,52
* Ἀλευρον λεπτὸν	0,45
* Ὄρυζα κεκαθαρμένη.	0,20

* Ἄρα αἱ φυτικά τροφαὶ καθιστῶσιν ὑγιᾶ τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν (νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ): ἀποτελοῦσι τὴν τροφήν τῶν ἐργατῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ἐργατῶν τῆς διανοίας. Παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην, δὲν ὑπερπληροῖ τὸν στόμαχον, διότι οὗτος κυρίως εἶναι προωρισμένος διὰ τὴν πέψιν τοῦ κρέατος, ἐνῶ ἡ πέψις τῶν ὀπωρῶν γίνεται κυρίως εἰς τὰ ἔντερα.

Πολλοὶ διεκεκριμένοι σοφοὶ καὶ συγγραφεῖς ὑπῆρξαν ὀπωροφάγοι κατὰ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μακρόν, μεταξὺ δ' αὐτῶν δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὸν Φοντενέλλον καὶ Σεβρέλ, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη, τὸν Μοντυόν, τὸν Βερναρδίνον Σαιν Πιέρ, τὸν Φραγκλινον, τὸν Νεύτωνα, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ηλικίᾳ ὀγδοήκοντα πέντε ἑτῶν καὶ συντάττων τὴν ὀπτικήν αὐτοῦ ἔξη δι' ἄρτου, ὀπωρῶν καὶ ὕδατος, τὸν Βολταίραν, τὸν Ρουσσώ, τὸν Μισελὲ καὶ ὄλους σχεδὸν τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ ὀλίγον ἀσκούμενος σωματικῶς δέον νὰ τρώγῃ καὶ ὀλίγον, ἐὰν φάγῃ πολὺ, ὑπόκειται εἰς ἀποπληξίαν, ποδάγραν, ψυμιάσιν, διαβήτην, ὑπερτροφίαν ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη μεγάλῃς ἀσκήσεως τῶν μυῶνων διὰ τοὺς εἰς γραφικὴν ἐργασίαν ἀσχολουμένους, διὰ τοὺς διανοητικῶς ἐργαζομένους, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ ὡς εἶπεν ὁ μέγας ἰατρός Σομέλ, χωνεύει τις τὸσον διὰ τῶν κνημῶν ὅσῳ καὶ διὰ τοῦ στομάχου.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΦΥΤΙΚΗΣ ΤΡΟΦΗΣ.

Πλὴν τῶν ἀγίων καὶ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου, Παύλου τοῦ ἐρημίτου, τοῦ

Ἀγίου Ἀντωνίου, οἱ ὅποιοι ἀπέθανον ἐν ἡλικίᾳ 98, 105 καὶ 113 ἐτῶν, καλογήρων, οἱ ὅποιοι σχεδὸν πάντες ἀποθνήσκουσιν ἐν βαθεῖ γήρατι, δύναται τις νὰ ἀναφέρῃ παρδείγματα μακροβιότητος ἄξια προσοχῆς.

Ὁ Ρουσσὸ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Πατρικίου Ὀνειλ γεννηθέντος τῷ 1647 καὶ ἀποθανόντος τῷ 1765 ἐν ἡλικίᾳ 113 ἐτῶν καὶ ἐπτόκις νυμφευθέντος. «Ἐτρέφη πάντοτε διὰ φυτῶν, κρέας δὲ δὲν ἔτρωγεν ἀλλ' ἢ ὅτε ἔδιδε δειπνον εἰς τοὺς συγγενεῖς του».

Κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ὁ διάσημος Κορνάρος, ὅστις ἐν ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν ἔγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ (Discorsi della vita sobria), ἀπέθανε ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη γεγονώς, ἀρῶν ὑπεβλήθη εἰς τὴν αὐστηροτάτην φυτικὴν δίαιταν, ἣτις ὑπεδείχθη σχεδὸν αὐτῷ ὑπὸ σοβαρῆς ἀσθενείας.

Παραλείπω πολλοὺς ἄλλους.

Ἡ φυτικὴ δίαιτα παρτείνει τὸν βίον διότι δὲν ἔξαντλεῖ τὸν ὀργανισμόν καὶ διότι ἀπαλλάσσει πιθανῶς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τινων ἀσθενειῶν, ἐνῶ ἡ ἐναντία δίαιτα προκαλεῖ αὐτάς, ὡς εἶπον ἀνωτέρω. Ἡ χολέρα καὶ ὁ κίτρινος πυρετὸς δὲν προσβάλλει λέγουσι, τοὺς φυτοφάγους, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον ἐπιστημονικῶς.

ΕΠΙΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ἩΘΙΚΟΥ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ.

Ἐνεακόσια ἔτη π. Χ. ὁ Ὀμηρος διεζωγράφισε τὴν ἀγριότητα τῶν Κυκλώπων, κρεωφάγων καὶ τὴν ἀγαθότητα τῶν Λωτοφάγων, τρωγόντων τὸν λωτὸν (φυτόν).

Ὁ Ρουσσὸ λέγει πῶς ὅτι οἱ λαοὶ «ὅσοι τρώγουσι κρέας εἰσὶν ἐν γένει σκληρότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν ἄλλων». Προστίθουν ὅτι οἱ ἄγριοι εἶναι σκληροὶ, ὁ δὲ χαρακτὴρ αὐτῶν οὗτος προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς διαίτης ἢ ἐκ τῶν ἡθῶν.

Τελευταῖον ἤδη ὁ ἰατρὸς Βερτιλλὸν διεπίστωσε διὰ στατιστικῶν κατηγορηματικῶν, ὅτι τὸ κακοῦργον πνεῦμα εὐρίσκεται εἰς ὑψιστὸν βαθμὸν παρὰ τοῖς ποιουμένοις κατὰ τὴν δίαιταν τοῦ κρέατος.

Αἱ ἐπὶ τῶν ζώων παρατηρήσεις φαίνονται πῶς ἀποδεικνύουσι τὴν ἀκρίβειαν τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης. Οἱ φύλακες κύνες εἰσὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον ἄγριοι ὅσα πλείοτερον τρώγουσι κρέας. Οἱ εἰς τὴν αὐτὴν δίαιταν ὑποβαλλόμενοι χοῖροι γίνονται κακοὶ καὶ θηριώδεις, ἐνταῦθα δὲ ἐγκτεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας γενομένης ἀπαγορεύσεως ὑπὸ τοῦ Μωυσέως, τοῦ μεγίστου ὑγιεινολόγου τοῦ κόσμου, τοῦ νὰ μὴ τρέφονται διὰ κρέατος χοίρου, ὅπερ ἦν θανατηφόρον διότι ἐτρέφετο τότε διὰ ζώικων οὐσιῶν.

ΕΠΙΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἡ κατὰ τὴν δίαιταν τοῦ κρέατος προκαλεῖ ἀναμφερῶς δερμικὰ νοσήματα ἐνῶ ἡ φυτοφαγία πρὸς εἰς τὸ δέριμα δροσερότητα καὶ χρώμα.

Αἱ κόραι τῆς Κέρκρας εἰσὶ χαρίεσαι, δροσεραὶ καὶ εὐθυμοί. Ἐργάζονται ὡς κτήνη καὶ τρώγουσιν ὑπὸ κρέας καὶ λαχανικά.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἑνεκά, λέγεται ὅτι οἱ αὐτόχθονες τῆς Χιλιῆς καὶ τῆς Περουβίας ἦσαν λαμπροὶ καὶ φιλήσυχοι ἄνθρωποι. Αἱ γυναῖκες διετήρουν δροσερότητα νεανικὴν μέχρι πλέον τῆς ἐξηκονταετοῦς αὐτῶν ἡλικίας, ὅτε εἰσέτι ἠδύναντο νὰ καταστῶσι μητέρες.

Ὁ Ἐδμόνδος Ἀβου διεζωγραφίζει ὡς ἔξῃς, κατὰ τι ἐπὶ τοῦ Νείλου ταξείδιον, τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐξήσκησεν ἐπ' αὐτοῦ, ἡ ὕψις ἀκαταπονήτων ἐργατῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ.

«Διατελοῦμεν ἐκθαμβοὶ ἐπὶ τῇ πλαστικῇ αὐτῶν καλλονῇ. Ὅσοι ἄνδρες τόσα ἀγάλματα. Οἱ εὐρωπαῖοι ἀγάλματοπλοῖοι παρκαπονοῦνται μὴ ἔχοντες πρότυπα. Διατί δὲν ἀπέρχονται εἰς τὸν Νεῖλον πρὸς ἐκζήτησιν αὐτῶν; Ὁ Ἀντίνοος φυλάσσει τὰς αἰγὰς ἐκεῖ, ὁ Ἀπόλων τοῦ Belvédère ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Μονομάχος σύρουσι τὸ ἄροτρον ἐκεῖ ἀντὶ 40 ἑκατοστῶν τοῦ φράγκου τὴν ἡμέραν».

Καὶ ὁ διάσημος συγγραφεὺς προστίθῃσι.

«Οἱ φελλάχαι τρώγουσι μόνον ἄλευρον ἀραβοσίτου καὶ σόργου ἀτελῶς ἀληθομένου ἀνά μέσον δύο λίθων».

Ταῦτα τὰ προτερήματα μετὰ τῆς φυτοφαγίας. Χρονολογεῖται ἀπὸ μακρῆς ἐποχῆς, διότι συνεστήθη πρὸ δισχιλίων καὶ πεντακοσίων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα, ὡς ἐκ τῆς πίστεως αὐτοῦ εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Σενέκα πρὸς ἀπεφυγὴν αὐτῶν ἐκ τῆς διαίτης φόνων».

Δὲν πρόκειται βεβαίως ἐνταῦθα νὰ καταδικασθῶμεν εἰς τὴν δίαιταν τῶν καλογήρων. Ἀλλ' ἀντὶ ἐν τῇ διαίτῃ ἡμῶν νὰ πρὸς ἡμᾶς τὴν προτίμησιν εἰς τὸ κρέας, δεόν τὸναντίον νὰ προτιμῶμεν τὴν φυτοφαγίαν. Ὅσοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουσι νὰ ὑπαχθῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δίαιταν ταύτην δύναται ν' ἀκολουθήσωσι τὴν ἐπομένην. Τὴν πρῶτην γαλατερά (σικολάταν ἢ κακκό μετὰ γάλακτος, π. χ.) μεθ' ἑνὸς ὡοῦ. Τὴν μεσημβρίαν ὀλίγον κρέας καὶ πολλὰ ὄσπρια. Τὴν ἑσπέραν ζωμὸν ἄπαχον καὶ πολλὰ εἶδη ὄσπριων, ἄνευ κρέατος· οἶνον ποσῶς, ἢ ὀλίγον. Τῇ μεσημβρίᾳ μετὰ τὸ γεῦμα κύαθον καφέ.

Τέλος πλὴν τῆς διαίτης ἐν τῷ φαγητῷ καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν μυῶνων, δεόν ὅσον τὸ δυνατόν τακτικώτερον νὰ κατακλίνηται τις καὶ νὰ ἐγείρηται ἐνωρίς, ὅπερ, κατὰ τινὰ ἀγγλικὴν παροιμίαν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὑγιᾶ, πλούσιον καὶ σώφρονα!

Ἐν τῇ ἀνεύξει τῶν σκέψεων τούτων μακρῶν πῶς καὶ ἑλλειπῶν ἔτι, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὕψις ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐννοοῦσι «νὰ ζήσουν ὀλίγα χρόνια καὶ καλά». Ἀπευθύνομαι πρὸς θέλοντας νὰ ζήσωσι πολὺ καὶ ὑγειῶς. Ἄλλως τε εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ζῶσι διὰ τὸ τρώωσι καὶ οὐχὶ νὰ τρώωσι διὰ τὸ ζῶσι, δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀποδειχθῇ ὅτι διὰ τῆς φυτικῆς διαί-

της δύκαται τις νὰ ἔχη φραγητὰ πολυποικίλα καὶ εὐγεστότατα.

Κατὰ συνέπειαν ὁ ἕαν ἄνθρωπος ἐπιθυμῇ νὰ ἐξεκλουθῆσθαι δηλητηριαζόμενος, ν' αὐτοκτονῇ ἀντὶ ν' ἀποθνήσκῃ φυσικῶς εἶναι ἐλευθέρος. Οἱ φρόνιμοι ὅμως θὰ ἐνθυμῶνται τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Βολταίρου. «Π δίκαια ἀξίζει πλεῖστον τῶν φαρμάκων», ὅπερ εἶναι ἢ ἐλευθέρα σχεδὸν μετάρρασις τοῦ λατινικοῦ λογίου.

Modicus cibi, medicus sibi.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

D^r. D. . .

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΘΟΛΟΥ

ΜΕΛΕΤΗ

φιλοσοφία - φιλολογικὴ*

Ὡστε καίπερ περὶ τὴν πραγματικότητα τὴν πεζογραφίαν ὡς τὰ πολλὰ στρέφομένην, ὅμως ὁρῶμεν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε τέχνην καθισταμένην καὶ δὴ καλὴν, ἀλλ' ἐννοεῖται ὑποδεεστέρην κατὰ τοῦτο τῆς ποιήσεως. Διότι ὡς τὰ φύσει φιλότεχνα ἔθνη τὰ τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας ἐξυπηρετοῦντα χρειώδη, οἷον ἀργεῖα, σκευὴ καὶ λοιπὰ τεχνουργοῦσιν ἀρμολύως, ὥστε διεγείρειν τὴν ιδέαν τοῦ καλοῦ οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἀμυδρῶς ἐξαγγέλλειν τὸ ἦθος τοῦ δημιουργοῦ ἔθνοιο, οὕτω καὶ ἐν τῇ πεζογραφίᾳ ταῦτό συμβαίνει γίγνεσθαι.

Ἡ πνευματικὴ αὕτη τάσις οὕτω διαφερόντως ἰσχυρὰ παρὰ τῷ Ἑλλήνι. ἔθνη παρήγαγε ἀπὸ τῶν Περικλείων χρόνων καὶ εἶτα τὴν τέχνην τῆς πεζογραφίας, διότι καὶ ῥήτορες καὶ ἱστοριογράφοι καὶ φιλόσοφοι ἐσκόπουσαν ὡς τὰ πολλὰ μεταδιδόναι τεχνικῶ σχήματι τὰς πρακτικὰς ἢ θεωρητικὰς αὐτῶν γνώσεις καὶ παρασκευάζειν τοιαύτην ἀρμονίαν τοῦ ὕψους τῆ τοῦ λόγου ὑποθέσει, ὥστε τὰ νοήματα καὶ τὰ Βουλεύματα τοῦ λόγου ὡς τόνον μουσικὸν ἀρμονικώτατα προσάδειν ταῖς ἐνεργείαις τῆς διανοίας ἢ, ἔνα σφέστερον ἐκφρασθῶμεν, ἢ προσγινομένη ἐντύπωσις τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς ἐκ τῆς τοιαύτης τεχνικῆς ἐξεργασίας τῶν πεζῶν συγγραμμάτων ἦν ἀκριβῶς ἀνάλογος τῷ πρακτικῷ ἢ θεωρητικῷ αὐτῶν σκοπῷ, ὥσπερ ἢ ἐκ τῆς θέας καλοῦ τινος οἰκοδομήματος ἐντύπωσις ἐστὶν ἀνάλογος τῷ σκοπῷ αὐτοῦ.

Εἰς τὴν προαγωγὴν δὲ καὶ τελείωσιν τοῦ τεχνικοῦ Ἑλληνόο λόγου πολλοὶ συνεβάλλοντο, ἀλλ' οἱ παρὰστάται τῶν τριῶν διακεκριμένων ἐποχῶν (ἀρχαίης, μέσης καὶ νεωτέρας) τῆς Ἀττικῆς μάλιστα πεζογραφίας εἰσὶ οἶδε· τῆς μὲν πρώτης ὁ Περικλῆς, Ἀντιφῶν καὶ ὁ Θουκυδίδης, τῆς δὲ μέσης ὁ Πλάτων, ὁ Λυσίας

καὶ ὁ Ἴσοκράτης, τῆς δὲ νεωτέρας ὁ Δημοσθένης, ὁ Αἰσχίνης καὶ ὁ Δημόδοκος.

Ὁμολογητέον δ' ἐνταῦθα ὅτι εἰς τὴν περαιτέρω τεχνικὴν προαγωγὴν τοῦ πεζοῦ Ἑλλήνος λόγου ἐν τοῖς τὰ μάλιστα συνεβάλλοντο καὶ οἱ σοφισταὶ ὧν ἡ καθόλου μὲν ἐπίδρασις τῷ πνεύματι καὶ τοῖς φρονήμασι τῶν χρόνων ἦν λίαν βλαβερὰ, ἀλλ' εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἀνάπτωσιν τῆς τεχνικῆς πεζογραφίας πολλὰ οἱ ἄνδρες τέως οὐκ ὄντα συνεισήνεγκον. Οἱ σοφισταὶ ἔδωσαν τὴν πρώτην ὠθησιν εἰς τὴν τεχνικὴν κατασκευὴν πεζογραφικοῦ ὕψους, ἥτις εἰ καὶ τὸ πρῶτον ἐξοκειλάσθη τῆς εὐθείας, ἤγαγεν ὅμως τὸν λόγον οὐδὲν ἥττον κατὰ μικρὸν εἰς τὸν τελειώτατον χαρακτῆρα τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους. Πρῶτοι οἱ σοφισταὶ τῆς κυρίας Ἑλλάδος καὶ οἱ Σικελιώται κατέστησαν τὴν γλώσσαν ἀντικείμενον σπουδῆς, τῶν μὲν ἀπιδόντων τῇ γραμματικῇ ὀρθότητι (ὀρθοεπέειχ), τῶν δὲ τῷ τεχνικῷ κλίσει καὶ τῇ χάριτι τοῦ λόγου ἐν τῇ κατασκευῇ αὐτοῦ (καλλιεπέειχ). — Οἷον, Πρωταγόρας ὁ Ἀθῆναιος θεωρητικῶς ἀσχολούμενος εὐρεῖν ἐν τῇ γλώσσῃ γραμματικὴν ὀρθότητα (ὀρθοεπέειχ) ἐν τῇ πράξει — ἡτέρον τοῦτο — ἦν τοσοῦτω ἀνακαταπαύμενος, ὥστε μὴτὴν ἀγωνίζεσθαι ὁ Σωκράτης παρὰ Πλάτωνι ἀναστρεῖσθαι τὴν μακρολογίαν αὐτοῦ διὰ τῆς διαλεκτικῆς. Πρόδικος δ' ὁ Κεῖος ἠσχολεῖτο μᾶλλον περὶ τὰ σημαίνοντα τῶν λέξεων, τὴν ἀκριβῆ χρῆσιν τῶν ὀνομάτων καὶ τὴν διάκρισιν τῶν συνωνύμων, ὧν οἱ λόγοι αὐτοῦ βρῖθουσι, ὡς ἐστὶ τεκμηρίωσθαι ἐκ τοῦ Πρωταγόρου τοῦ Πλάτωνος, ἐν ᾧ περ μετὰ πολλῆς εἰρωνείας ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ ἀπομιμείται τὸ ὕψος αὐτοῦ. Γοργίας δ' ὁ Λεοντίνος ἐσπούδαζε περὶ τὴν κομψότητα ἐν τῇ καθόλου κατασκευῇ τοῦ λόγου, τὴν καλλιεπέειχ δὴλον τὴν τὰς ἀκοὰς γοητεύουσιν. Τοσοῦτον δ' ἔθελεξέ οὐ μόνον τὴν ἀκοὴν ἀλλὰ καὶ τὴν διάνοιαν τῶν πρὸς τὰς φιλολογικὰς χάριτας σφῶδρα εὐκισθητῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ λαμπρὸν τῶν λέξεων, τὴν τεχνικὴν τῶν περιόδων σύνθεσιν, ὥστε ἐπὶ πολὺ οἱ ἄνθρωποι οὐδόλως τὸν νοῦν αὐτῶν προσείχον τοῖς κενοῖς καὶ υποψύχοις αὐτοῦ νοήμασι. Καὶ ἡ ἀκοὴ δὲ τῶν Ἑλλήνων οὕσα ἐκπαλαί εἰθισμένη εἰς μόνην τὴν ἀρόασιν ποιημάτων, ἐφίετο καὶ τὴν πεζογραφίαν κοινωνεῖν ταῖς ιδιότησι τῆς ποιήσεως καὶ παρέχειν ὁμοίαν ἐντύπωσιν. Ὅπερ ἀριστερὰ εἰδῶς ὁ Γοργίας ἐπὶ πλεῖστον τοὺς καινοθῆρας Ἀθηναίους ἐλάνθανεν ἐμπλεως στρεβλῶν διδασκαλιῶν καθιστάς σὺν τοῖς ἐταίροις αὐτοῦ, περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος.

— Ἐπαυόμενον ὅθεν ἐξοκειλάμεν.

Ἐχάσωμεν τὴν πεζογραφίαν χαίρειν καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς τὸν λόγον στρέψωμεν. Διηρέσαμεν τὴν ποιητικὴν εἰς ἔπος, ὄργανον καὶ μέλος (ὃ εἶ. λυρικὴν ποιήσιν). Τὰ τρία ταῦτα κεφαλαῖα γένη τῆς ποιήσεως διαγιγνώσκει τρεῖς διαφόρους περιόδους τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, διότι τὸ πνεῦμα ἐκάστης ἐποχῆς, ὡς γνωστόν, ἐκδηλοῦται σφέστερον καὶ πιστότερον ἐν τῇ ποιήσει μᾶλλον ἢ ἐν οἰσθῆσιν ἄλλω γένει τῆς πεζογραφίας. Καὶ τὸ μὲν ἔπος ἤμασε καθ' οὗς χρό-

*) Ἰδε ἀριθ. 37, σελ. 724—726.

νους ἐπεκράτουν ἐν Ἑλλάδι· αἱ βασιλείαι, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἐτέροποντο ἀκούοντες παλαιὰς μυθικὰς παραδόσεις. Ἡ δὲ Λυρική ποίησις ἀνεφάνη καθ' ὃν χρόνον συνεταρχήθη βιαϊότερον ἢ Ἑλλάς ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, διότι ἐν τοιούτοις χαλεποῖς καιροῖς πολιτικῆς κινήσεως οἱ μὲν πολῖται προβαίνουν εἰς τὸ μέσον ἐμπλεῖ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀρέξεων καὶ ὀρμῶν, ὁ δὲ ποιητικὸς ἐνθουσιασμός ἀποκαλύπτει πάντα τὰ μυστήρια τοῦ θυμικοῦ τῆς ψυχῆς. Τὸ δὲ δράμα ὅπερ φαίνεται πηγάζει ἐκ τινος τῶν εἰδῶν τῆς λυρικῆς ἀκμάσαν μάλιστα κατὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ Ἑλληνος καὶ ἐστὶν αὐτοῦ ἔχον τὴν παιδευσιν πάσης τῆς Ἑλλάδος ὡσπερ ὁ μέγας Περικλῆς προσφυστάτα ἀπεφάνητο, τὰς κλεινὰς Ἀθήνας πραγματεύεται πράξεις οὐχ ἰστορουμένας διηγηματικῶς ὡς ἐν τοῖς ἐπεσιν, ἀλλὰ περισταμένους ἐν δράσει ἐν τοῖς θεαταῖς. Μικρὰ δ' εἶη καὶ ἀπατηλὴ ἡ διαφορά αὐτοῦ τοῦ ἔπους (ἄτε ἐκατέρων ἀρηγουμένων σχεδὸν ὅμοια), εἰ μὴ ἐπήγαζεν ἐκ τῆς διαθέσεως ἣν ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ δραματικοῦ καθ' ἣν ὄραν δέχεται τὰς ἀντιλήψεις καὶ ἐκφράζει αὐτάς, ὅτε οἰοεὶ ὁ δραματικὸς ποιητὴς ἐμβαπτίζεται ὅλως ἐν τοῖς ἥθεσι καὶ πράγμασιν ἃ πραγματεύεται συζῶν καὶ συμπάσχων μετὰ τῶν προσώπων ἐκείνων καὶ οὕτω μετὰ τῶν πράξιν τοῦ δράματος ἐν τῷ παρόντι μυχαίτατα συγκινεῖ τοὺς θεατὰς συμπάσχοντας μετ' ἐκείνων καὶ οὕτω λανθάνοντας συμπαραμοαρτοῦντας εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τῶν συμβάντων. — Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐς αἰεὶ αἱ κοινωνικαὶ πράξεις, (περὶ ἃς ὡς τὰ πολλὰ τὸ δράμα τὰς ἐνδιατρίβει ἄτε δὴ προθέμενον ὡς εἴρηται ἢ ὑποθέσθαι ἢ ἐπανορθώσασθαι τὰ κακῶς ἔχοντα ἢ ταύτας μεγάλᾳ καὶ ὑψηλᾷ ὄντα ὑπερόρια καταστήσαι πρὸς ζήλωσιν καὶ μίμησιν) οὐκ εἰσιν ἀναγκαίως συνάδουσαι τῇ νομιμοφροσύνῃ τῇ ὑπὸ τοῦ λόγου ἀποθρωσκούσῃ ἐφ' ἣ καὶ ἐπαινέτῃ καὶ ζηλωτῇ συμβαλλομένη εἰς τὴν καθόλου ἔθνηκὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλ' ἐστὶ ὅτε ταύτης παρεκτρεπόμεναι ὅθεν καὶ μεμπταὶ καὶ οὐ ζηλωταὶ, διὰ ταῦτα τὸ δράμα καίπερ ἐν στέλεχος ἀποτελοῦν διακλαδίζεται εἰς δύο διεγνωσμένους κλῶνας, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν. Ἡ ἀντίθεσις τῆς τραγωδίας τῇ κωμωδίᾳ ἀνέθορε ἅμα τῇ τοῦ δράματος γενέσει· διότι πρὸς τῷ καλῷ καὶ τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἀνάγκη ἦν παρατεθῆναι καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ ταπεινὸν ἵνα σαφέστερον ἢ οὐσία τοῦ κάλλους δηλωθῆι. Καὶ καθ' ἑαυτὰ μὲν τὸ τε αἰσχρὸν καὶ τὸ φαῦλον οὐκ ἐστὶ δὴ ποιήσεως ἐντρυφήμα· ἐφ' ὅσον μὴν συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τοῦ ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ καλοῦ ἔνθου ὄντος μετακινεῖται εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ καλοῦ γινόμενον οὕτω ἀρμόδιον εἰς ποιητικὴν ἐκφάνειν. Ἡ κωμωδία ἀντλήσασα ἐκπαλαί ἀφθονον ὕλην ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου μᾶλλον ἐν τῇ πραγματικότητι ἐνδιατρίβει. Οὐ μὴν ἀλλὰ ὑψηλὸν τὸν ἠθικὸν αὐτῆς σκοπὸν κεκτημένη, τὸ γὰρ ἀνωτέρω εἰρημένον μοι εἶθος τοῦ δράματος «ἀνορθώσασθαι τὰ κακῶς ἔχοντα» μάλιστα τῇ κωμωδίᾳ δὴ ἀρμόττει, ἄριστα τοῦτο ἀπερ-

γαζομένη διὰ τῆς ἐλευσίνης παραστάσεως τῶν αἰσχροῦν καὶ φαύλων, ὄντως μεγάλᾳ ἠθικᾷ ἐντυπώσεις ἐναποτυπούντων τοῖς θεαταῖς, καὶ εἰ μὴ τὴν τῶν ἐναντίων αἵρεσιν (τοῦ ἀγαθοῦ δὴ) τυγχανούσῃ, ἀλλὰ μὴ ἀγούσῃ αὐτοὺς γε εἰς αὐτοσυνειδησίαν. Ἡ τραγωδία τούναντιον ἐστὶν μίμησις μεγάλων καὶ σπουδαίων πράξεων ἀποσκοπούσῃ τὴν τῶν ἀκρατῶν διάθεσιν εἰς εὐγενῆ συναισθήματα ὡσπερ καὶ ὁ Σταγυρίτης ὠρίσατο ταύτην. «Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης:», κεκτημένη οὕτω καὶ αὕτη διπαιδαγωγικὴν ἀξίαν ἀλλ' ἤττονα τῆς κωμωδίας, ἀναλογούσα οἷον τῷ ἐπιδεικτικῷ εἶδει τῆς Ῥητορικῆς, τῆς κωμωδίας μᾶλλον πρὸς τὸ συμβουλευτικὸν ἐγγιζούσης.

Γενικὸν ὁμηγερέαμα. — Ὁ λόγος ἐστὶν κυρίως ἔκφρασις τῆς ἀνθρωπείας ψυχῆς ἐκυτὴν συνειδήσιας ὅποια ἐστὶ. Ἄρα οἶα ἡ ψυχὴν ποῖος καὶ ὁ λόγος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ ἐνίοτε ἐνεργεῖ καὶ ἡ δημιουργικὴ εἰς ὡς οἷόν τι κατάληψιν τοῦ ἰδανικοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ ὁ λόγος διττός ἐστὶ, πεζογραφία (= ἡρεμὸς ἔκφρασις τῶν γνώσεων τοῦ Ἐγὼ τῶν οὐκ ἐκ τῆς δημιουργικῆς πηγάζουσῶν) καὶ ποίησις (= ὀρμητικὴ ἔκφρασις τῶν φαινομένων τῆς ψυχῆς τῶν μᾶλλον ἐκ τῆς δημιουργικῆς πηγάζοντων). Ψυχολογικῶς δὲ ἐξεταζόμενός ἐστιν ἡ ὑποκειμενικὸς ἢ ἀντικειμενικὸς ἢ περ ἀνάγονται ἢ ἱστοριογραφία (ἀντικειμ. πεζόν), τὸ ἔπος (ἀντικειμ. ποιητικόν), ἡ φιλοσοφία (ὑποκειμ. πεζόν), καὶ ἡ Λυρική ποίησις (ὑποκειμ. ποιητικόν). Ἡ δὲ Ῥητορεία καὶ τὸ δράμα μετέχουσιν ἀμφοτέρων ἄτε τὴν ὕλην αὐτῶν λαμβάνουσαι καὶ ἐκ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου ἀλλὰ δικαιούμεναι ἅμα συναρτῆσαι αὐτὴν τῷ ἄλατι τῆς δοκίσεως αὐτῶν, ἐν νῷ ἔχουσαι ἀνορθώσασθαι τὰ κακῶς ἔχοντα. Τεχνικῶς δ' ἐξεταζόμενα ἐκάτερα τὰ εἶδη τοῦ λόγου, εὐρίσκονται ἢ μὲν ποίησις οὐσιωδῶς τέχνη καλὴ, οὐχὶ μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς εἶτα ὅμως ἀποβῆναι τοιαύτη δύναται ἄρ ὡς ὀρῶμεν αὐτὴν (Ῥητορικὴ (τέχνη), Γραμματικὴ (τέχνη)).

ΘΕΟΦΑΝΗΣ Ν. ΚΟΝΤΗΣ.

Ἡπειρώτης.

ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

Ἐτύγχανον ποτὲ βαρέως τὸν σταυρὸν τοῦ θεσιθῆρα φέρων· ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ψυχὴ μου ἦτο πλήρης πικρίας, καὶ ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀποτυχῶν ἐντελῶς εἶχον ἀπογοητευθῆ καὶ τὴν ζωὴν μου βαρυνθεὶς ἤθελον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ νὰ ζητήσω βάλσαμον τῶν δεινῶν μου· καὶ τῷ ὄντι λαμπρὸν τὸ φιλοσοφεῖν εἰς τοιαύτας περιστάσεις φάρμακον, διότι μόλις εἰς τὰς διαδάλωδεις αὐτοῦ ὁδοῦ νὰ διεισδύσω ἠθέλησα,

μόλις τὸ αἰώνιον τῆς ὑπάρξεώς μας ἀνιγνῆται ἀντικρίσας . . . καὶ ἀπεκοιμήθην.

Ὁ πεινασμένος ὄνειρεύεται κολοῦρες καὶ ὁ διψασμένος βρῦτες, λέγει ἡ προοίμια, ἀλλὰ λησμονεῖ νὰ προσθέσῃ ὅτι καὶ ὁ δικθείσιμος ὑπάλληλος ὄνειρεύεται θέσεις εἰς τραπέζας καὶ ὑπουργεῖα, ἴσως, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ προοιμισαστοῦ ὑπῆρχον μόνον πεινῶντες καὶ διψῶντες, ἐνῶ σήμερον «οὐκ' ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος». οὕτω λοιπὸν καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐπρόσθασα νὰ κλείσω τὰ βλέφαρα καὶ θεῶς μοι ἐγγίγνεται ὄνειρος. Ἡθελον, λέγει, νὰ κατεῖχον ἰδιαιτέρην τινα γλῶσσαν μὴ ἀνθρωπίνην, ὅπως δυναθῶ πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ ὄνειρῳ ἐκείνῳ εἶδον νὰ περιγράψω, διότι εἶνα: πράγματα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ ἴματι οὐχ ἑώρακεν.

Ἐν πρώτοις μοὶ ἐφάνη ὅτι εὐρισκόμην ἐντὸς προβαλάμου πολυτελεστάτου τινος καὶ ἀγαθοῦς κτιρίου, πέριξ δ' ἐμοῦ ἐκάθητο πλήθος ἀναμενόντων ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν εἶχε παρέλθει πολὺς χρόνος καὶ βλέπω νὰ μὲ καλῆ ὑπηρετὴς μὲ οἰκοστολὴν, ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου τῆς ὁποίας διεκρίνετο μὲ ἀπκτραπτόντα χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβᾶ. Συχνότατα συμβαίνει νὰ βλέπῃ τις ἐν ὄνειρῳ τὰ παραδοξότατα καὶ ὅλως διόλου ἀλλόκοτα πράγματα καὶ ἐν τοσούτῳ νὰ θεωρῆ αὐτὰ ὡς τὰ ἀπλουστάτα. Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς ἐμὲ συνέβη· οὐδὲν δὲν δηλαδὴ περιεργον μοὶ ἐφάνη τὸ ὅτι εὐρισκόμην ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Ὁβρανοῦ. Φυσικώτατα λοιπὸν ἠκολούθησα τὴν καλέσαντά με ὑπάλληλον, ὅστις μὲ ὠδήγησε παρὰ τῷ Γενικῷ Διευθυντῇ· αὐτὸς ἦτο μικρόν τι καὶ φαλακρὸν γεροντίδιον μὲ καλοκάγαθον τὸ ὄψος, πρὸς στιγμὴν δ' ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ πάραυτα ἐπέβη ὅτι ἠπατώμην, διότι μοὶ ὠμίλησεν εἰς καθρωτάτην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, χωρὶς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ὑπολαβῆναι ἢ Συριακὴ προφορά.

— Ἡ αἰτησίς σου, μοὶ εἶπε βραδέως, ἐπέτυχε, διωρίσθης γραμματεὺς καὶ σοὶ εὔχομαι, παιδί μου, καλὴν πρόσοδον.

— Εἰς ποῖον τμήμα, Κύριε Διευθυντά;

— Ἀκριβῶς εἰς τὸ τμήμα τοῦ πλανήτου σου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, Κύριε Διευθυντά· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ πολὺ, .. θὰ μὲ ὠδηγήσητε, ἐλπίζω, νὰ μελετήσω ὅπωςδήποτε τὸ σύστημα τῶν βιβλίων σας.

— Καλέ, τί νὰ μελετήσης, ἐνῶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀρχίσης ἀμέσως ἀπὸ σήμερον τὰ συστήματα μοὶ λέγεις καὶ ἱστορίας· ὅπως εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα τὸ ἴδιο ἔχομεν καὶ ἐδῶ· ἰδοὺ θὰ κρατῆς τρία βιβλία, τὸ Πρόχειρον, τὸ Ἡμερολόγιον καὶ τὸ Καθολικόν, πᾶρ' τα καὶ θὰ ὠδηγηθῆς· ἀκριβῶς σήμερον πρέπει νὰ καταχωρίσης κάμποσα ἄρθρα, ἵνα μὴ ἐπισωρευθῆ πολλὰ ἔργασια, ὅπερ θὰ εἶνε τὸ χειρότερον σύστημα... .

Δεν εἶχε τελειώσει ἀκόμη λέγων καὶ ὑπάλληλός τις εἰσέρχεται παρουσιάζων δέσμην σημειώσεων, ἃς ὁ διευθυντὴς λαβῶν μοὶ ἐγγειρίζει.

— **A propos** λάβε ταῦτα, θὰ τὰ ἀντιγράψῃς εἰς τὸ Πρόχειρον καὶ εἶτα θὰ μεταφέρῃς τὰ ἄρθρα εἰς τὸ Ἡμερολόγιον.

Συγκεκριμένως πως ἐνθυμοῦμαι ὅτι εὐρέθην εἶτα μόνος ἐντὸς θεματίου πρὸ ἐκτεταμένου γραφείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο

φοβεροὶ σωροὶ σημειώσεων καὶ κολοσιαῖα κατὰστιχα. Μὴ ἐφάνετο ὅτι ἤμην παλαιὸς ἐντὸς τοῦ γραφείου ἐκείνου, ὅτι ἤμην ἐν πλήρει γνώσει ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ ὅτι ἠδυσκόμην εἰς σύνθεσις ἔργον μου. Ἐλάβον δέσμην σημειώσεων καὶ ἀνοίξας τὸ Πρόχειρόν μου ἤρχισα νὰ ἐργάζομαι. Ἀφοῦ ἀντέγραψα ἐν αὐτῷ ἐν καταπληκτικῇ καὶ ἐν δειροῖς μόνον καταληπτῇ ταχύτητι τὰ περιεχόμενον ὅλων ἐκείνων τῶν σημειώσεων, ἤνοιξα μετὰ ταῦτα τὸ Ἡμερολόγιον. Ἀλλ' ἐδῶ τὰ εὔρον σκοῦρα, διότι ἔπρεπε νὰ ἐγγράψω ἐν αὐτῷ διπλογραφικῶς τὰ ἐν τῷ Προχειρῷ ἐκ τῶν σημειώσεων ἀντιγραφέντα· ἐπὶ παραδείγματι τὴν ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην

Τῆ 1 Δεβρίου ὥρα 7 Μ. Μ. Ὡρα 100 μῶριον 2ου λεπτοῦ ὡς ἐξῆς σημειώσιν:

«Ἐτάφη ὁ Πέτρος Ἰωάννου ἀποθανὼν ἐκ χολέρας».

Ἐπρεπε νὰ μεταφέρω εἰς τὸ Ἡμερολόγιον ὑπὸ διπλογραφικὴν τύπον· ἀλλ' ἐγὼ ἐγνώριζον ὅτι, ὅπως διατυπωθῆ ἄρθρον τι ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, δεόν νὰ ὑπάρχωσι δύο πρόσωπα, δύο λογαριασμοί, ὁ λαμβάνων καὶ ὁ δίδων, ἦτοι ὁ γραῶστης καὶ ὁ πιστωτής, ὅθεν εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι περιπλάκην ὀλίγον ζητῶν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ σημειώσει τοὺς δύο τούτους λογαριασμούς· φοβούμενος δὲ νὰ συμβουλευθῶ τὴν Διευθυντήν μου ἠθέλησα μόνος νὰ λύσω τὸ πρόβλημα τοῦτο.

Ἐσκέφην λοιπὸν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ προσώπου τούτου ἦτο ἐξόφλησις τοῦ λογαριασμοῦ αὐτοῦ, τὴν ὅποσον παρατηρήσας εὔρον πράγματι ὀφείλοντα ἀκριβῶς, ὅτι διὰ τοῦ θανάτου ἀπέδωκεν εἰς τὴν Γῆν, ὅθεν διετύπωσα τὴν σημείωσιν ταύτην εἰς τὸ Ἡμερολόγιον ὡς ἐξῆ:

Γῆ εἰς Πέτρον Ἰωάννου Κλ. Κ.

Ἀξία συστατικῶν

Ἀνοίξας δὲ τὸ Καθολικὸν ἐχρέωσα τὴν μερίδα τῆς Γῆς μὲ Κλ. Κ καὶ μὲ τὸ ἴδιον ποσὸν ἐπίστωσα τὴν τοῦ Πέτρον Ἰωάννου πρὸς ἐξόφλησιν ταύτης, διότι πράγματι ὁ μὲν ἔλαβε τὸ ἄνω ποσὸν, ἄρα τὸ γραῶσται, ὁ δὲ ἀπέδωκεν αὐτὸ, ἄρα τὸ ἀπαιτεῖ. Νομίζω ἤδη οὐχὶ ἄπω σκοποῦ νὰ ἐξέθετον ἐνταῦθα τὰ διάφορα ἄρθρα, ἅτινα ἐν τῇ δευτέρῃ ταύτη μερίδι ὁ προκατόχος μου εἶχεν ἐγγράψει, ἀρκετὰ ἴσως περιέργοι θὰ ἦσαν αἱ λεπτομέρειαι αὐτῶν, ἀλλὰ τούτου μὴ ὄντος δυνατοῦ παρακαλῶ τὴν καλὴν ἀναγνώστριαν ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὰς περιλήψεις, τῶν σεμνῶν ἄλλως ὀφθαλμῶν τῆς ὁποίας τὸ ἀδύνατον τοῦτο παρουσιάζοντων μοι.

Ἐν πρώτοις ἐν τῷ γρασεολογικῷ.

Δοῦναι

Εἰς Γοιεῖς	Κλ.	α
» Φυτικὸν Βασίλειον	»	β
» Ὁρυκτολογικόν	»	γ
» Ζωολογικόν	»	δ
» Ἀτμόσφαιραν	»	ε
» Διαφόρους	»	ζ

ἄθροισμα

Π.

Ἐν δὲ τῷ Πιστολογικῷ.

Λαβεῖν

Ἀπὸ Ἀτιμόσφαιραν	Κλ.	η
» Κουρέϊον	»	θ
» Διαφόρους	»	ι
Ἄθροισμα		Λ

Καταχωρίσας δὲ ἤδη τὸ ἀνωτέ-
ρον ἄρθρον ὡς ἐξῆς:

Ἀπὸ Γῆν πρ. ἐξόφλησιν Κλ. Κ

Εἶδρον ἄθροισμα ἀκριβῶς τὸ ὑπὸ
τὸ Δοῦναι ποσὸν

Ἐξ αὐτῆς δὲ ταύτης τῆς μερίδος ἐνόησα τὸ μαθημα-
τικὸν καὶ ἀπόλυτον τῆς ἀκριβείας, ἥτις ὑφίσταται ἐν τοῖς
οὐρανόις γραφαίσι, διότι οὐδὲν ἀληθῶς ἀπόλυται ἐν τῷ σύμ-
παντι καὶ πάντα ὅσα γίνονται ἔντε τῇ γῆ καὶ τῷ οὐ-
ρανῷ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἄρθρα διπλογραφικά, οὐδέποτε δὲ
οὐδ' ἐπ' ἐλαχιστημέριον τὸ αἰώνιον ἰσοζύγιον σφάλλεται. Πρώ-
γαι κανεῖς, ἐκάστη βουκλιὰ εἶναι ἐν ἄρθρον μὲ δύο λογαρ-
γισμούς, τὸν Χρωστήν καὶ τὸν Πιστωτήν.

Ἄλλὰ μὴ νομίσωμεν ὅτι ἐν τῷ ὕλικῷ μόνον κόσμῳ ὑ-
φίστανται οἱ νόμοι τῆς διπλογραφίας, διότι καὶ ἐν τῷ πνευ-
ματικῷ, εἰ καλῶς τις ἐξετάσῃ θὰ ἴδῃ τὰ αὐτὰ. Συλ-
λαμβάνει τις ἐπὶ παραδείγματι τρυφερόν τι αἶσθημα. τὸ
αἰσθηματικὸν δηλαδὴ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ αὐ-
ξάνει καθ' ὠρισμένην τινα ποσότητα, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου ἀκρι-
βῶς τὸ ἴδιον ποσὸν ἀφαιρεῖται ἐκ τοῦ κριτικοῦ, θὰ
εἶναι δηλαδὴ πάντοτε ἡ κρίσις κατ' ἀντίστροφον λόγον ἀνά-
λογος πρὸς τὸ αἶσθημα· τί λοιπὸν ἄλλο δύναται τις νὰ ὀνομά-
σῃ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἢ ἄρθρον διπλογραφικόν;

Ταῦτα καθ' ἕνα διαλογιζόμενος, σιγὰ σιγὰ ἀφυπνίσθη, εἰς
τὸ γλυκὺ μεταίχιμον τὸ μεταξὺ ἕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης ἡρε-
σκόμενος νὰ βεμβάζω ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ εἰς πλεῖστα τοιαῦτα
νὰ ἐφαρμόζω τὴν διπλογραφίαν, ὅταν ἔξαφνα μοὶ ἐπήλθε καὶ
ὁ ἀκόλοθος τύπος:

Ῥεμβασμοὶ καὶ Ὀνειρα εἰς Βαλάντιον

Μετρ. εἰς διαφόρους δόσεις P.

διότι χρεομένων τῶν πρώτων ἐπιστοῦτο δυστυχῶς πάντοτε
τὸ βαλάντιον, ὅσα δηλαδὴ ἐρέμβαζον καὶ ὀνειρωττον, το-
σούτῳ ἐξημιούμην ὕλικῶς· σαληρὰ τῷ ὄντι ἡ ἀναλογία αὐ-
τῆ· νὰ μὴ δύναται τις νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ ποιῆ ὕλικῆς ζη-
μίας· δυσάρεστος σχέσις τῆς ὕλης πρὸς τὸ πνεῦμα.

ΦΙΑΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ. — Ἐκδόμη τῆς Γαλλικῆς
Κωμῳδίας. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ἀνεγράψαμεν
ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐδιδάχθη νέον ἔργον, ποιηθὲν ὑπὸ
I. Καλοστύπην καὶ ἐπιγραφόμενον. Ὁ Προμη-
θεὺς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τοῦ δρά-
ματος τοῦ κ. Καλοστύπην, διότι ἐλάβομεν ἐξ Ἀθη-
νῶν δύο διατριβάς περὶ αὐτοῦ, ὧν ἡ μὲν ἐδημο-
σιεύθη ἐν περιοδικῷ συγγράμματι ἐν Πειραιεῖ ἐκδι-
δομένῳ, Σταδίῳ δὲ ἐπιγραφομένῳ, ἡ δὲ ἐν τῷ
φύλλῳ τῆς 12 αὐγούστου τῆς ἀθηναϊκῆς «Νέας Ἐ-
φημερίδος». Ἐκ τούτων ἡ μὲν φέρει ὑπογραφὴν Ἐ-
παμ. Π. Πολιτάκη, ἡ δὲ N. Παπαλεξανδρῆ, ἀμφό-
τεροι δὲ ὑπεραπολογοῦνται τοῦ δράματος τοῦ κ.
Καλοστύπην, δυσμενῶς κριθέντος ἐν ταῖς ἐφημερίδιν.
Εἶνε λυπηρὸν ὅτι ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου, γιγνομένη
πολλάκις ὑπὸ νεανίων στερουμένων τῶν ἀπαιτουμέ-
νων φιλολογικῶν γνώσεων, τῆς δραματικῆς ποιή-
σεως κλάδου οὔσης τῆς φιλολογίας καὶ ἐπομένως καὶ
τῆς περὶ αὐτῆς κριτικῆς, καὶ μηδεμίαν ἰδέαν ἔχόν-
των τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης, οὐ μόνον νὰ καθοδη-
γήσῃ τοὺς ποιητὰς, τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τοὺς θεα-
τὰς ἀνικανὸς ἀποβαίνει, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆς καθί-
σταται καὶ πολλάκις εἰς σφάλματα μέγιστα περιπί-
πτει. Οὕτω κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, διδασκομένης
ἐν Ἀθήναις τῆς ἀθανάτου *Adrienne Lecouvreur*
τῶν *Scribe* καὶ *Legouvé* καὶ ἐπανελήφθη ὅτι
τὴν διάσημον ὑποκρίτριαν *Adrienne Lecouvreur*
συνώδευσεν ὁ Μολιέρος, ἐν ᾧ οὗτος ἀνεπαύετο εἰς τὰς
αἰωνίους μονάς, συγχεομένου τοῦ Μολιέρου πρὸς
τὸν Βολταίρον, ὅστις ἐγένετο ἐνθερμὸς φίλος καὶ ἐγ-
κωμιαστὴς τῆς διασῆμου καλλιτέχνης. Προκειμέ-
νου δὲ περὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διδασκείσης
Σαπφῶς τοῦ κ. Καλαποθάκη, ἔψεξε τις τὸν
ποιητὴν ὅτι τὴν λεσβίαν ποιήτριαν οὐχὶ εἵταιραν,
ἀλλ' ἀγνὴν ἐπαρουσίασεν, ἀγνοῶν ὅτι ἡ ἐπικρατε-
στέρα γνώμη εἶνε ὅτι αὐτὴ ἐγένετο ἀγνή. Ἄλλὰ καὶ
τοσαύτη σύγχυσις ἰδίᾳ ἐν τοῖς τεχνικοῖς ὄροις κρα-
τεῖ, ὥστε πολλάκις, λαμβάνων τις αὐτοὺς ἐν τῇ
πραγματικῇ αὐτῶν σημασίᾳ, ἀντιφάσκοντα τὸν γρά-
φοντα εὐρίσκει καὶ πλεῖστα ἄλλα. Τοῦτο ἀποδείκνυ-
σιν ὅτι ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου παρ' ἡμῖν εἶνε ὄλως
παρημελημένη, ἐφ' ᾧ καὶ κάλλιον δύναται τις νὰ
μανθάνῃ τὰ ἐν Παρισίοις ἀναβιβαζόμενα ἐπὶ τῆς
σκηνῆς νέα ἔργα ἢ τὰ ἐν Ἀθήναις, ὁσπινύς δὲ ἀνα-
γινώσκει πράγματι κρίσιν. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι διδα-
σθείσης τῆς Φαύστης τοῦ κρατίστου τῶν νεω-
τέρων ἡμῶν δραματικῶν κ. Δ. Βερναρδάκη, ἐπὶ πολ-
λὰς ἡμέρας ἐγκώμια εἰς γενικότητος περιστρεφόμε-
να ἀνεγινώσκωμεν, οὐδαμῶς δὲ ἠδυνάμεθα νὰ
σχηματίσωμεν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ἔργου. Καίτοι δὲ
ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ τραγωδίᾳ ὁ κ. Βερναρδάκης
πολλὰ ἐθυσίασε τῷ Ρακίνα, δὲν ἐγένετο ἡ προσή-
κουσα ἀντιπαραβολὴ τῆς Φαύστης πρὸς τὴν
Φαίδραν τοῦ Ρακίνα καὶ πρὸς τὸν Ἴππό-
λυτον τοῦ Εὐριπίδου, παθῶν τούτων τῶν τρα-

γφιδῶν σχέσιν πρὸς ἀλλήλας ἔχουσῶν. Καὶ νῦν εἰς τὴν αὐτὴν, ἦν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς διδασκαλίας τῆς Φαύστιας εὐρισκόμεθα ἄγνοιαν, διδασχθέντων ἐν Ἀθήναις τοῦ Ἀύτοκράτορος Βασιλείου, τοῦ Προμηθέως ἐν Ὀλύμπῳ, τοῦ κ. Καλοσύπην, τῆς Νεράιδας, τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, τῆς Γκόλφω, ὑπὸ Περειάδου. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς ἐν τοῖς προτασσομένοις στίχοις ἐκτεθείσης κριτικῆς εἶνε καὶ αἱ ἐγειρόμεναι ἀντεγκλήσεις, αἵτινες καὶ εἰς ὑδρολογία πολλὰκις καταλήγουσιν.

Ἐκ τῶν δὴ ἀποσταλεισῶν ἡμῖν διατριβῶν περὶ τοῦ Προμηθέως ἐν Ὀλύμπῳ ἡ ἑτέρα, ἢ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ «Σταδίῳ» Πειραιῶς, ἀτυχῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ κρισις περὶ τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀπλοῦν ἐγκώμιον διὰ γενικοτήτων γιγνόμενον, ἄνευ ἀναλύσεως τοῦ ἔργου, ἄνευ ὑποδείξεως τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ μετὰ πολλῶν ἐπαναληπτικῶν ἀντεγκλήσεων, ἢ δὲ ἑτέρα, ἢ ἐν τῇ «Νέα Ἐφημερίδι» δημοσιευθεῖσα, θίγει τινὰ σημεῖα τοῦ δράματος καὶ παρέχει πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Τιτῆνος Προμηθέως, ὡς διέπλεσεν αὐτὸ ὁ Καλοσύπης, ἀλλὰ καὶ ταῦτά εἰσιν ἀτελῆ, διότι δὲν φανεροῦται σαφῶς ὅποια ἢ σχέσις τοῦ ἔργου τοῦ κ. Καλοσύπην πρὸς τὸ ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Προμηθέα τοῦ δαιμονίου Αἰσχύλου, πρὸς τὴν τριλογίαν αὐτοῦ ἰδίᾳ, δὲν δηλοῦται δὲ ἐπίσης καὶ ἡ θέσις τοῦ μύθου τῆς Ἰούς, ὃν τέως ἀνεξάρτητον ὄντα τοῦ Προμηθέως συνέδεσεν αὐτῷ ὁ μέγας τραγικός τῆς ἀρχαιότητος, συνέδεσε δὲ οὕτω τὸ θῦμα τοῦ ἔρωτος τοῦ Διὸς πρὸς τὸ θῦμα τοῦ μίσους αὐτοῦ, καθὰ παρατηρεῖ ὁ διαπρεπὴς γαλάτης ἐκδότης τῶν ἐλλήνων τραγικῶν Henri Weil. Τούτου γιγνομένου, σαφέστερον θὰ ἐξηγεῖτο ὁ χαρακτήρ τοῦ εἰπόντος:

Ἐκὼν, ἐκὼν ἡμᾶρτον, οὐκ ἀρνύσομαι
θνητοῖς ἀρήγων αὐτὸς νύμφην πόνους,
καὶ τῆς Ἰούς.

* *

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑορτῶν ἐν Orange τῆς Γαλλίας ἢ Γαλλικῆ-Κωμῳδία προσκλήθεισα μετέβη ἐκεῖσε πρὸς διδασκαλίαν τινῶν ἔργων τοῦ δραματολογίου αὐτῆς, αὐτῆν δὲ ἠκολούθησε καὶ ὁ κύων αὐτῆς, ὡς λέγεται, Sargey, ὅστις ἐν ἐπιφυλλίδι αὐτοῦ ἐκτίθησι τὰ τῶν παραστάσεων. Αἱ παραστάσεις ἐδόθησαν ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ, ὅπερ εἶνε ὑπαίθριον, ἐδιδάχθησαν δὲ τῇ μὲν πρώτῃ ἑσπέρᾳ ὁ *Hote*, μονόγραφον ἔμμετρον ἔργον τῶν Paul Arène καὶ Mousselet καὶ ὁ Οἰδίπιδος Τύραννος τοῦ Σωφοκλέους, γαλλίστι εὐνοεῖται, ὑποδουμένου τὸ σχῆμα τοῦ Οἰδίπιδος τοῦ ἐξόχου τραγωδοῦ Mounet-Sully, ὅστις διέπλεσε αὐτὸ κατὰ τὸ 1888. Ὡς γνωστὸν ὁ μέγας καλλιτέχνης ἐν τῷ σχήματι τούτῳ, ὅπερ θεωρεῖται ὡς τὸ *cheval de bataille* αὐτοῦ, αἶρεται εἰς μέγα ὕψος τέχνης καὶ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν προκαλεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ εὐρυτάτου καὶ ἀρχαιπρεποῦς θεάτρου. «Ἡ ἐντύπωσις ἦν βαθεῖα, προσθέτει Sargey· θὰ ἔλεγον σχεδὸν θρησκευτική». Ἀφηγεῖται δὲ οὗτος ὅτι μετὰ τὴν παράστασιν καθήμενος ἐν δειπνῷ δοθέντι τῇ Γαλλικῆ-Κωμῳδίᾳ μεταξύ τοῦ Mounet-Sully καὶ τῆς Bartet

ἤκουσα τὴν λέξιν *θρησκευτική* τρεῖς ἐξελθοῦσαν τῶν χειλέων τοῦ διασήμου τραγωδοῦ, ὅστις ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι τῷ ἐφαινετο ὅταν εἰσερχοῖται εἰς τὴν σκηνὴν ὅτι φέροι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἱερὸν τι· «εἰμὶ ὡς ὁ μέγας-ἱερεὺς τοῦ Ρακίνα ἔλεγε». Τὴν ἐπιούσαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Οἰδίπιδος ἐδιδάχθη ἢ Ἀντιγόνη τοῦ Σωφοκλέους ἐπίσης ἐν τῇ πρωταγωνιστεῖ σὺν τῷ Mounet-Sully οἱ χαριστάτη καλλιτέχνη Bartet, ἦν κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην ὁ διάσημος κριτικὸς ἀποκαλεῖ «θριάμβον τὸν λέγειν» (*trionphe de la diction*). Ποιεῖται δι' ἰδιαίτερον μνηταὶ ὁ Sargey τῆς *diction* τῆς Bartet, διότι ἐν τῷ ὑπαίθριῳ θεάτρῳ ἐπὶ μᾶλλον καταδείχθη ἢ περὶ αὐτὴν ἐξοχος τέχνη αὐτῆς. Κατόρθωσε μὴδὲν ἀπολέσσωσιν οἱ 8000 ἀκροαταὶ αὐτῆς τῶν στίχων τῆς Σωφοκλείου τριγῳδίας, ἐφ' ᾧ ἐν μιᾷ φωνῇ ἐπευφήμησαν, ἀνεκάλεσαν τὴν καλλιτέχνηδα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἥτις, παρὰ τὰς συνθηκὰς τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐχαίρετσε τὸ δημόσιον, ὅτε σωροὶ ἀνθοδεσμῶν κατέπεσον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Ἡ διδασκαλία τῶν δὴ τραγωδιῶν τοῦ Σωφοκλέους ἐγένετο καὶ ἐν τῇ Γαλλικῆ-Κωμῳδίᾳ ἐν Παρισίοις, ἀλλ' ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ τῆς Orange προσέλαβε ἐπιβλιπτικώτερον χαρακτῆρα καὶ ἀνεπλόησε εἰς τὸν νοῦν τῶν θεατῶν τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἐδιδάχθησαν. Ἡ ἐντύπωσις αὐτῆ θὰ συμπληρωθῆ ἂν αἱ τραγωδαὶ διδασκῶσιν ἐν ἡμέρᾳ, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καθὰ ὁ Mounet-Sully προτείνει. Ἡμεῖς δὲ περιοριζόμεθα νὰ λαμβάνωμεν γνῶσιν τῶν ἀριστουργημάτων τῶν προγόνων διὰ τῆς ξηρᾶς γραμματικῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἐν τοῖς σχολείοις. Οἷα διαφράσι!

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Καταπληκτικὴ εἶνε ἡ παραγωγή τῶν δραματικῶν ἔργων ἐν Ἰταλίᾳ. Νέα ἔργα ἠγγέλθησαν ἤδη ὡς διδασχθόμενα κατὰ τὴν προσεχῆ θεατρικὴν περίοδον, [μελοδράματα 57, μελοδραματῖα 32, δράματα 96, κωμειδύλλια (*vaudevilles*) 24, farces 28, κωμῳδία 1, παντομίμα 3 καὶ μιμορχήματα 13.

— Τὸ ἔργον ὅπερ ὁ Victorien Sardou θὰ παράσχη τὸν ἐπιόντα γεμῶνα τῇ Σάρρα Bernhardt διὰ τὸ θέατρον Renaissance, ὅπερ αὕτη διευθύνει, ἀπὸ τοῦ νῦν ἤδη συνετελεσθη, μόνος ὁ τίτλος δὲν ὠρίσθη ἔτι. Ἡ ὑπόθεσις ὑπόκειται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ 1451, διὰ τινος δὲ εἰκόνας θὰ παρουσιασθῆ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν θεατῶν καινοφανῆς ἀποκατάστασις τοῦ Παρθενῶνος.

— Μέγας προκάλεσεν ἐνδιαφέρον ἡ ἄρτι γενομένη ἐν Παρισίοις ἔκδοσις ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν «*Ecrivains Français*» μελέτης ὑπὸ Joseph Reinach περὶ τοῦ Diderot. Ὁ φιλόσοφος καὶ μέγας συγγραφεὺς ἐξετάζεται ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις. Περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου ἄλλοι τε ἔγραψαν καὶ ὁ κριτικὸς τοῦ θεάτρου τοῦ «*Journal des Depats*» κ. Lemaitre ἀφιέρωσε δύο ἐπιφυλλίδας.

— Ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία ἐπανελάβε τὸν Severo Torelli τοῦ Coppée, ὅστις ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ Ἰδίῳ κατὰ τὸ 1883.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπολόγημαρσιον ΝΕΟΛΟΓΟΥ